

V 66. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Michael Kocáb a Jan Urban

Dny otevřených dveří

Vánoční strom

Rybníkový hokej

Bezbatohový den

Milí čtenáři,
jsem tak ráda, že nové, tentokrát již 66. Bezevšeho konečně vylezlo na svět. Je únor a sněhu je poskrovnu. Jen občas nám sníh pocukruje město, aby se neřeklo, a zase zmizí. Občas pěkně fouká a mrzne, jindy to za oknem vypadá, že už jaro na sebe nenechá dlouho čekat. Letošní zima je milostivá (zatím). Mně to tak vyhovuje. Alespoň neodhazujeme tuny sněhu před garáží. A nevztékáme se, když pluh číhá za rohem a sotva vyčistíme vjezd, opět ho zahrne hroudami zmrzlé a špinavé hmoty. A komu by se zastesklo po hromadách sněhu, může zatukat na pana Tichého a alespoň na chvíli usednout v ateliéru na sáňky v zasněžené vesničce jako od Josefa Lady. Však tu taky prošlo žáků, učitelů a jiných návštěvníků! Fotografie vidíte v Bezevšeho na každém rohu. A když to nejsou ty z ateliéru, pak jsou to fotografie žáků. Dokumentují svět za zdmi polygrafky, venku v přírodě, v rodinách, s přáteli a především o Vánocích.

Kromě fotografií přinášíme spoustu grafických počínů, které se zase povedly v hodinách odborného kreslení.

Samozřejmě i v tomto čísle najdete svoje oblíbené a pravidelné rubriky, jako je třeba dvojstránka o internátním životě. Tentokrát tu bylo pěkně horko, protože tady zase proběhlo Horké křeslo.

I když by se zdálo, že nám pandemie omezila životy, a to je pravda, snažíme se žít dál.

Dokázali jsme třeba díky Martinu Štěpánkovi a Jirkovi Otáhalovi rozsvítit na dvoře Polygrafky vánoční stromeček. A bude to tak odteď pravidelně každý rok.

Pokračovali jsme také s besedami. A tak na Polygrafku přijeli Michael Kocáb a Jiří Urban, opět díky Filipu Stojaníkovi, on je za tím, že na Polygrafku jezdí lidé, kteří mají co říct, svědčí o zvěrstvech, která se páčila, a dokazují, že je třeba něco udělat, i když se může zdát, že jste na to sami. A oni toho dokázali spoustu, stáli přímo v ohnisku Sametové revoluce. A to není zdaleka vše. O tom všem a mnohém dalším si můžete přečíst právě v tomto čísle. A představte si, že přijeli, besedovali se žáky, dále pak s námi ve sborovně, a to celé na své vlastní náklady! Žáci za besedu skutečně nezaplátili ani korunu. Klobouk dolů. Stálo jim to za to. Toto číslo je především vánoční. Mělo vyjít dřívě. Nestihli jsme to. Snad na vás vánoční zážitky, fotografie či vzpomínky nebudou působit nepatřičně. Doufám, že ne, protože já to tak nevidím. Vše jsem s láskou prošla a teď palášim s výtiskem za bývalým ředitelem Jirkou Uhrem, který mě neodmítl a dál dělá pro nás korektury. Díky, Jirko!

Letos jsem na Vánoce onemocněla covidem. Naše rodina nebyla celá pohromadě, což mě hodně bolelo. Teď jsem na chvíli prožila Vánoce s tou druhou rodinou, polygrafickou. V novém roce buďte všichni hlavně zdraví!

IVA ŠABATOVÁ

BEZEVŠEHO

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ΣΕ ΖΙΒΟΤΑ ΙΝΤΡΑΚΚΕΗΟ

LISTOPAD AŽ PROSINEC NA DM

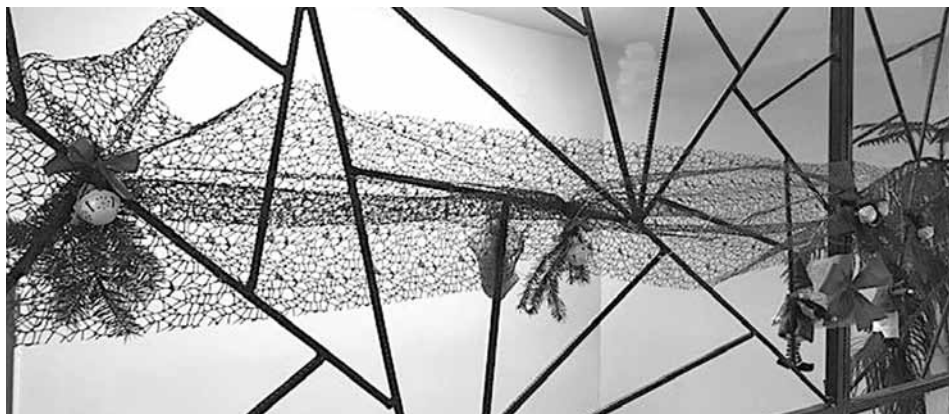
● Že na DM proběhne večerní akce s názvem HORKÉ KŘESLO, jsem už psala v minulém čísle Bezevšeho. Blíže se o „Horkém křesle“ dočtete v článku členky redakční rady annie. Já jen dodám, že večer s panem učitelem Makovským se všem moc líbil a přišla na něj téměř polovina intru.

● V dalších týdnech konce roku už žádné významnější akce neproběhly, domov mládeže fungoval ve velmi nouzovém režimu, protože chyběli dva vychovatelé.

● Když se po nemoci vrátila paní vychovatelka Ája, vykouzila v prostorách internátu vánoční atmosféru krásnou a nevšední výzdobou.

● Do kanceláře vychovatelů také přibyl stoleček. Zdánlivě malá a nepodstatná věc, ale určitě ji ocení každý, kdo se přijde svěřit se svými starostmi a nebude si už muset pokládat čaj či kávu na zem.

● Ještě o jedné věci bych se chtěla zmínit. Nový pan ředitel Sýkora je velmi aktivní sportovec a sportovního ducha podporuje i u studentů naší školy. Intráci mají možnost si jít v týdnu zdarma zabruslit nebo si zahrát stolní tenis na nově zakoupeném stole. Trochu je mi líto, že toho využívá jen opravdu malá hrstka obyvatel intru a že pohodlí a lenost stále vítězí.

● Jsem v poslední službě roku 2021, z kanceláře vidím na náš rozsvícený první polygrafický strom, a tak na něj větším pomyslným přání, ať jsme všichni v roce 2022 zdraví a ať je mezi námi všemi hodně a hodně laskavosti.

-lo-

OKÉNKO ŠKOLNÍ METODIČKY PREVENCE

● V prosinci také měla proběhnout dvouhodinová preventivní aktivita organizace E-DUHA (pan Hanák) zaměřená na prevenci kyberšikany pro žáky 3. ročníků, která se kvůli nepříznivé covidové situaci nekonala. Snad se podaří dohodnout náhradní termín.

● Z dalších plánovaných aktivit se uskutečnily pouze dvě třídnické hodiny, a to ve 3.S a 4.S.

● Ve 3.S jsme třídnickou hodinu začali otázkou týkající se očekávání od této společné hodiny a následovala aktivita s kartami „Cesta k sobě“, která otevřela povídání o tom, jak se kdo má v současné době a zda třída potřebuje, či naopak nepotřebuje řešit nějaké vážné problémy.

● Třídnická hodina 4.S dala prostor pro povídání o tom, proč jsou ve třídě problémy s kázní v hodinách, jak to vidí jednotliví žáci třídy, jak to vidí jejich třídní učitel, kde končí svoboda jednoho a začíná svoboda druhého, a přinesla více otázek než odpovědí.

● Od září se podařilo uskutečnit třídnické hodiny ve všech třídách kromě 2.A, ale věřím, že to do konce pololetí ještě stihneme.

-lo-

VRÁTIL SE NÁM KUCHAŘ

Milí čtenáři, do našich životů se nám vrátil velmi důležitý člověk. Ano, mířím tím na našeho zlatého pana kuchaře. Popravdě bez něj to v jídelně nebylo ono. Každého z nás pokaždé oslní svým radostným hlasem a širokým úsměvem. Také jeho hlášky nebo různá oslovení, která si k nám přiřadí, jsou velice úsměvná. Myslím, že snad neexistuje kuchař, který si dokonale pamatuje naše jména a úžasně vaří!

Zeptala jsem se pár lidí z 3.S, jak na ně působí návrat našeho milovaného kuchaře Pavlíka. Celkově se shodli na tom, že jim jídlo od něj moc chutná a že na něj nedají dopustit.

● Když se vrátil, skákala jsem radostí.

V životě bych ho nevyměnila a je to hlavně náš kuchařský zážrak!

● Frajer, co ti místo 7 knedlíků nandá 9! Prostě kuchař, jak se patří.

● Je velice peckovní! Nikdy bych za něj nic nevyměnil, miluju ho!

● Pan kuchař je skvělý, je s ním sranda. Dokáže zlepšit den a vaří moc dobře.

● Nevěřil jsem, že se ještě vrátí. Šťastnější jsem nikdy nebyl.

● Nic mi nechybí! Je skvělý a jsem moc ráda, že se vrátil.

● Mega zabiják, mám ho rád!

-Třea-

HORKÉ KŘESLO NA DOMOVĚ MLÁDEŽE

Máme tu další případ našeho introvského „Horkého křesla“. Doufám, že nejsem jediná, která si pod tímhle názvem automaticky vybavila elektrické křeslo. Naštěstí jsem se mylila a elektrické křeslo se nekonalo. Na druhou stranu je pravda, že se to hodně podobá výsledku, co vidíme v napínavých detektivkách. Malý stolek, na kterém je sklenička vody, lampička a malá svíčka, jediná světla.

V klubovně se shromáždil velký počet zvědavých obyvatel intru a s napětím jsme čekali příchod dnešního hosta, přesněji pana **JOSEFA MAKOVSKÉHO**, našeho pana učitele na fyziku a výchovného poradce. Čekání většina zabývala pomocí svých mobilů, někteří si povídali a přehrabovali se v míse s otázkami a hledali, které se jim nejvíce líbí. Všichni jsme byli zvědaví, co tento výslechový večer přinese. Ti, co se již

někdy v minulosti zúčastnili tohoto večera, to tak nějak věděli, ale například pro mě a mé kamarádky to bylo něco nového a velice jsme se těšily. Po pár minutách napjatého vyčkávání se ve dveřích objevil statečný pan učitel. Přece jenom přijít do místnosti plné teenagerů, u kterých nikdy nevíte, s jakými otázkami přijdou, to musí být velice odvážné. Po takovém tom představení jsme měli možnost se dozvědět o jeho zážitku s dětmi z pěstounské péče. Pro ty, co si nejsou jisti, co to přesně obnáší, nám to po-

psal pan učitel takto: „Vzmete si děti, které vůbec neznáte. Děti, které nějakým způsobem život uvrhl do dětského domova. A to znamená děti, se kterými jsou problémy. A teď si je nastěhujete domů a problémy máte doma.“ Já osobně si nedokážu představit něco takového udělat, takže mě toto velice zaujalo. Podle slov pana

učitele, kdy říká, že díky těm dětem vidí svět jinak, se dá usoudit, že tato zkušenost asi není nejlhčí. Také bych chtěla zmínit opravdu krásnou a velice pravdivou větu, kterou pan učitel řekl: „S pocitem viny se

hrozně špatně žije, a vždycky je jednodušší přenést svoji vinu na někoho jiného.“ Tato věta je nesmírně pravdivá a myslím, že každého někdy trápil pocit viny a jen málo lidí uzná svou chybu.

Poté následovaly otázky všeho typu. Ať už šlo o otázky, nad kterými se člověk musel zamyslet, nebo otázky, které pobavily. Celou dobu panovala příjemná atmosféra, kterou jsem si náramně užila.

Dozvěděli jsme se za tu hodinku věci, které bychom se při výuce pravděpodobně nedověděli, a jsem moc ráda, že jsme měli tuto příležitost a mohli jsme strávit čas s panem učitelem. Protože bavit se s učitelem mimo školu a o jiných věcech než těch, o kterých se bavíme o hodinách, bylo velice zajímavé a řekla bych, že i příjemnější. Doufáme, že panu učiteli se to taky líbilo, protože nám ano a velice děkujeme.

-annie-

Vánoce na Polygrafce

I v roce 2021 k nám na Polygrafku zavítal duch Vánoc. Výzdoba na oknech, vánoční stromek v bufetu, dekorace na stolech v jídelně... To nesmělo chybět. Celá škola se nesla ve vánoční náladě už od začátku prosince a byla tu až do začátku prázdnin. Věřím, že spousta z nás měla výzdobu doma ještě dlouho po Vánocích, ale to víte jen a jen vy sami. I škola byla ještě nějaký čas po Vánocích a v novém roce stále ozdobená jako na začátku období, když někteří žáci pomáhali paní učitelce Šabatové dělat výzdobu na oknech. Paní výchovatelka Bouzková si vzala na starost výzdobu jídelny, kde se na stolech vyskytly krásné vázy a v nich větvičky s ozdobami. V prostorách domova mládeže byl vánoční duch také cítit, našlo se pár míst, kde byl aspoň jeden koutek a v něm stromek, nebo věnec se svíčkami. Velký bílý stromek vás přivítal hned, když jste přišli promrzlí z odpolední procházky. Asi takhle jednoduše a stručně bych vám ráda připomněla, jak vypadaly Vánoce na Polygrafce.

-emm-

Bezevšeho v kavárně

Redaktoři se na chvíli proměnili v kamelety a distribuovali nové číslo Bezevšeho do všech možných koutů měst. Třeba si u toho dala kávu, aby se prohřála, a nezapomněla na zákusek. Mají tu prý vynikající. A ptáte se kde? Fotografie pořídila v cukrárně BEA Ivana Husára ve Varnsdorfu.

-ŠA-

Rozsvícení vánočního stromu na Polygrafce

V neděli 5. prosince 2021 došlo na naší Polygrafce k historicky prvnímu ROZSVÍCENÍ VÁNOČNÍHO STROMU (nepočítáme-li ten od paní Vaňhové). Akce byla velmi zdařilá včetně občerstvení a vánoční nálady. Poděkování tímto patří Martinu Štěpánkovi a Jiřímu Otáhalovi a taky panu řediteli, který byl pro, a vlastně všem, kteří přišli podpořit svou účastí rozsvícení stromu.

-iša-

Kresba světlem

LADOVSKÁ ZIMA

Příprava rekvizit do fotoateliéru

V týdnu od 30. listopadu se připravovaly rekvizity do fotoateliéru s tématem Ladovská zima. Rekvizity připravovala v rámci praxe část žáků ze 2.A s pomocí žáků ze 3.S pod vedením pana učitele Tichého.

Jak to celé probíhalo?

- 1) Museli jsme si najít společně podklady, podle čeho bychom baráčky, kostel a sněhuláka udělali.

- 2) Potom jsme vše překreslovali nebo-li vektorizovali v Adobe Ilustrátoru podle vzoru do rozměrů, které budou ve fotoateliéru dobře vypadat. Nakonec se vše vytisklo a slepilo.

- 3) Následně jsme to lepili na kartony.

- 4) Posledním krokem bylo vytvořit stojánky a tyto vyříznout.

Na tuto práci bylo málo času, ale naštěstí jsme to stihli. Chtěla bych poděkovat všem, kteří se na tom podíleli. Všichni jste byli skvělí.

-Rambo-

Ponocný, nebo pan ředitel?

Dny otevřených dveří

Přes všeobecnou nepřízeň coronavirové situace se podařilo realizovat 9. 12. 2021 a 13. 1. 2022 Dny otevřených dveří. V prosincovém termínu přišlo 25 a v lednovém dokonce 35 zájemců o studium na naší škole. Podle reakcí účastníků usuzujeme, že byli velmi spokojeni. Drtivá většina příchozích projevila zájem o obor grafik. Akce se vydařila na jedničku a doufám, že se to projeví při přijímacím řízení. Velké díky všem učitelům OV za přípravu dílen.

Martin Štěpánek

Rodiče a prarodiče Polygrafáků vzpomínají na Vánoce

F. Seryn, 4.s / Návštěva u dědečka

Vyzpovídejte pamětníky o tom, jak to bylo o Vánocích v minulosti. Nahrajte a запиšte jejich projev. Komunikaci můžete provést i písemně. obraťte se na vaše prarodiče a známé. Přineste jejich vzpomínky. Jako inspiraci posílám projev mé tety Ivy, který mě inspiroval a vedl k zadání úkolu ve 4.S. -ŠA-

„Dárky dnes беру jako pěnu na dobrém pivu! Ta nemusí být. Navíc dávám ráda dárky kdykoliv, nejen na Vánoce. Být pospolu, to jsou ty krásné svátky! Moc vzpomínám, jak jsem jako dítě na Štědrý den utíkala ke každému vlaku čekat na Alenu, jezdila domů z Brna. Máma už řádila v kuchyni, my s Radkem nastrojili ráno stromek a tajně z něj kradli čokoládu, hráli člověče nezlob se, táta zabíjel kapry v prádelně a u toho sakroval, protože mu kapr skákal na pekáči, i když byl na kusy. Venku mrzlo, doma bylo teplo, praskalo v kamnech a všude voněl celer. Zdobili jsme jen stromek, jinak nic, na vše byl čas. Venku zvonily rolničky, nějaký ten koňský potah jel kolem. Dostala jsem ponožky, pyžamo, kapesníky a pomeranč. Tolik štěstí. Všichni jsme byli doma pohromadě a každý takový den byl vzácný. To bylo to nejlepší. Mámě jsem koupila krásná mýdla v takové saténové dárkové kazetě, tátovi ponožky, utíkala sněhem pěšky celá šťastná domů, měla jsem dárky. Vánoce jsem hluboce prožívala. Fronty na pomeranče, rozinky, oříšky nebo citrony, to bylo něco! Topili jsme přes svátky i v ložnici, spala jsem v teple, nádhera! Běžně jsme měli duchny a teplo v posteli, ale ne v ložnici. Jak je dnes vše jiné!“

Maminka vzpomíná na Vánoce

Josef Novotný

Moje maminka říká, že se její Vánoce, když byla malá, od těch našich moc nezměnily a že prý základ je stále stejný. Měnili se jen detaily. Třeba nedostávali tolik dárků. I pomeranč byl pro ně dobrým darem. Nejraději však pozorovala mého dědu, jak vyřezává novou figurku do betléma. Moji rodiče se však shodli na tom, že nejlepší na Vánocích kdysi bylo to, že lidi tak zbytečně na vše nespíchali jako dnes.

Babička dodržovala tradice

Lukáš Kuruc

Pamatuji si, když mi babička vyprávěla o Vánocích. U nich doma se jako u většiny rodin hodně dodržovaly tradice jako bylo krájení jablíček, házení střevíčkem či skořápkové lodičky. Měla moc ráda atmosféru Vánoc, až tedy na část gruntování se svojí maminkou. Čas strávený s rodinou byla pro ni z celých Vánoc ta nejdůležitější věc. Dnešní doba byla pro ni velmi uspěchaná a nechápala, proč lidé tolik kvaťují. Mají si to užít v klidu a hlavně v rodinném kruhu.

Vánoce mojí mamky

Tomáš Engl

Moje mamka si vzpomíná na to, že když byla malá, nebylo to tolik rozdílné, dodržovali stejné tradice. Jediné, co se lišilo, bylo, že chodili do kostela. Tradice dodržovali jako my. Při večeři museli sedět u stolu a nevstávali, museli vše dojíst. Také si vzpomíná, že při sváteční večeři je děda (táta maminky) vždy zlobil a schválně si přidával jídlo, aby zdržoval. Nevzpomíná si na žádný speciální dárek, byla vždy spokojena s tím, že je s rodinou.

Vana nejen pro kapry

Aneta Dušánková

Když jsem byl malý, nesměl jsem se svými bratry vidět vánoční stromeček do Štědrého večera. Maminka ho proto zakryla prostěradly. Abychom zahlédli zlaté prasátko, nesměli jsme celý den jíst! Jediná zábava, kterou jsme měli, bylo cvrknání do buráček a ten, kdo jich získal nejvíc, jich taky tolik snědl. Poté jsme se museli na Štědrý den pořádně vykoupat, což probíhalo jinak než dnes. Museli jsme ohřát vodu v obřím kotli a zapálit to dřevem, které jsme sami nasbírali, a horkou vodu jsme nalévali do vany. Na Štědrý den jsme museli mít ve vaně tři kapry, jednoho z nich jsme vždy vypustili na svobodu. Zabíjela je naše maminka, která pracovala v řeznictví. Co si pamatuju za dárky? Jsou ty, které jsme dostali z Německa. Takové malé trezory s kombinací čísel, můj byl červený. Jeden rok jsme dokonce dostali staré vláčky, které když jsme spojili dohromady, byly po celém pokoji. Pamatuju si na kytaru, kterou jsem jednou na Vánoce dostal. Bohužel jsem se na ni nikdy nestačil pořádně naučit hrát.

K Vánocům patří zpěv koledí aneb Vyprávění babičky a dědy

Jakub Kulha

No, Vánoce jsme s dědou neslavili o moc jinak, než je slavíme dneska. Akorát nebyl internet, pouštění koledí přes youtubko, ale zpívali jsme si společně u stromečku. Děda hodně rád zpíval, bylo to něco, co na Vánocích miloval. Tradice jsme brali vážněji než dnes, například nikdo nesměl vstát od stolu, dokud nebudou mít všichni snědno. Podle mě by Vánoce neměly být o dárkách, ale o společných vztazích, aby lidi byli spolu, milovali se a aspoň na jeden den v roce zapomněli na všechny starosti a užívali si.

S. Kovandová, 4.S / Krásný pocit

Vánoce u babičky v Polsku

Daniel Jiří Němec

Ráda na Vánoce vzpomínám. Na Štědrý den šla celá rodina do kostela na mši. Celý den jsme drželi půst. Maminka nám dala za úkol ozdobit stromeček jablky a ořechy. Žádné trpytivé ozdoby jako máme dnes. Vše bylo pouze přírodní a v pokoji to krásně vonělo jehličím. Tatínek nejdříve nakrmil všechna zvířata ve stájích. Pamatuji si, jak nám maminka před večeří popřála hodně zdraví, odlomila oplátku a podala ji dál, a tak jsme si každý dokola kousek odlomili a vzájemně popřáli. Na štědrovečerním stole bylo nachystáno šest chodů. Všichni jsme měli velký hlad a těšili se na maminičky dobroty, jelikož jsme celý den drželi velký půst. Na stole jsme měli polévku ze slanečků, nudle s mákem, houby na smetaně, kompot ze sušeného ovoce, zelí s fazolemi, kroupy s něčím, ale už si moc nevzpomínám... Odměnou nám byl pod stromečkem pytlík s ovocem, ořechy a bonbony. Všichni jsme se radovali z maličkostí a byli šťastní, že jsme spolu ve zdraví.

Vzpomínky na Štědrý den

Kateřina Klofáková

Na Štědrý den jsme se ráno nasnídali a pak jsme zdobili stromeček. V předsíni jsme přes hlavu házeli botou, jestli půjdeme z domu, nebo ne, rozkrojili jsme si jablíčko a když tam byla hvězdička, znamenalo to štěstí a zdraví. Od snídaně do večere jsme nic nejedli, abychom viděli zlaté prase, to znamená, aby se nás peníze držely. Před večeří jsme se všichni převlékli do slavnostního oblečení. U štědrovečerního stolu jsme stáli, dokud si nesedl taška, potom maminka a nakonec i my děti. Stůl byl slavnostně prostřen a všechno bylo připraveno na dosah ruky, protože od štědrovečerního stolu se nesmí vstávat, abychom se tak za rok zase všichni ve zdraví sešli. K večeří byla

rybí polévka, bramborový salát a obalovaná ryba, nejlépe kapr. Po jídle jsme všichni zůstali sedět u stolu a povídali si, dokud nezazvonil zvoneček, který oznamoval, že Ježíšek už dal dárky pod stromeček a my jsme je konečně mohli začít rozbalovat. Pod stromečkem jsme vždycky měli jednu hračku, knihy a oblečení.

Ještě jsme házeli oloupanou slupku z jablka a ona nám ukázala, od jakého písmena se jednou bude jmenovat náš vyvolený.

Tatínkovy Vánoce

Radka Staňková

Rok co rok si nevědomoval, jak velkou práci jeho rodiče měli s přípravou Štědrého dne, protože měli všeho dostatek. Jeho tatínek byl velice oblíbený mezi lidmi a měl přístup k věcem, co ostatní většinou neměli. Vzpomínal, jak každé Vánoce čekala za lednicí už pár měsíců schovaná jeden a půl litrová skleněná láhev Coca-Coly, pro kterou jezdili do Maďarska.

Jeho nezapomenutelné Vánoce byly, když mu bylo dvanáct let. Měli chatu v kopci a autem se zahrabali ve sněhu, takže museli všechno navařené jídlo a dárky vytáhnout na chatu na železných sáňkách. Pro stromeček ještě museli ten večer do lesa, a když to všechno měli hotové a nastal čas večere, byla půlnoc.

Vzpomínky místo fotografií

Barbora Horáková

Když já jsem byla malá, tak to nebylo o movitých darech. Stejně jsme ale byli vždy spokojení. Pod stromeček jsem dostala magnetickou tabulku, dřevěné divadlo s loutkami a měla jsem obrovskou radost. A když jsme dostali ty veliké fixy, tak to bylo něco. Těšila jsem se na salát a řízek, to přes rok nikdy nebylo. Radovali jsme se z kolekce, co jsme si mohli pověsit na stromeček. S kamarády jsme se chodili koukat na kapry do kádě a nikdo nás odtamtud nevyhodil, pro-

tože jsme nedělali takové blbosti, jako dělají dnešní děti. Chodili jsme na rybník na brusle a pokud jsem měla víc jak jedny náivleky, tak jsem byla za hvězdu. Vy si dneska vezmete mobil a nafotíte milion fotek, ale my z Vánoc moc fotek nemáme, na to jsme si vždy museli někoho zaplatit, bylo to moc drahé.

Vánoční čas je nejen o dárkách

Kateřina Taří

Vánoce byly střídmejší, dárků bylo méně a byly spíše drobnější. Dopoledne jsme ozdobili stromeček, na kterém byly voskové svíčky a skleněné ozdoby a po obědě jsme šli dát zvířátkům do lesa dobroty. Večeře byla stejná. Po rozdání dárků jsme rozkrajovali jablíčka, pouštěli lodičky z ořechů nebo házeli pantofle, kdo odejde z domu a kdo zůstane. O půlnoci jsme chodili na půlnoční mši do kostela. Další dny jsme trávili více venku na sněhu a také jsme navštěvovali příbuzné a sousedy. My se ty staré zvyky snažíme dodržovat i teď, jen je to trochu hektičtější a více moderní.

ANETA DUŠKOVÁ, 2.S

Fotografie byla pořízena těsně před Vánoci na Hvozdu, jednom z vrcholků Lužických hor. Výšlap jsem podstoupila s rodinou, vzhledem k tomu že s nimi normálně moc času netrávím a mrzí mě to. Horu máme téměř za barákem a výhledy z mojí domoviny jsou krásné, jak je vidět.

MARTIN DRÁBEK, 2.S

Krvavé nebe / Tuto fotografii jsem pořídil na Silvestra na naší zahradě. Po delší době strávené doma jsem vyšel ven a uviděl něco, co mě oslnilo. Moc často nefotím, jsem ale rád, že tentokrát jsem neváhal.

ELIŠKA MARKOVÁ, 2.S

Zima / Fotografie vznikla při rodinné sešlosti s příbuznými během vánočních svátků.

ADAM RÝDL, 3.S

Alpy / Vybral jsem tuto fotografii, kterou jsem pořídil na dovolené.

JAKUB LOUDA, 2.S

Krvavá obloha / Fotografie vznikla při cestě na pomoc rodičům s nákupem

ADÉLA GRÖSSEROVÁ, 3.S

Fotografie je pořízená na zahradě u babičky během toho, co jsme slavili Vánoce s celou rodinou.

LÝDIE MASOPUSTOVÁ, 3.S

Fotografie vznikla ráno, když jsem se vzbudila a venku jsem viděla krásný, čerstvě napadlý sníh. A tak jsem si nemohla pomoci a tuto nádheru jsem si musela vyfotit.

JAKUB KULHA, 4.S

Zima v Brandýse nad Labem / Šli jsme na procházku kolem řeky Labe. Zalíbil se mi pohled na lehce zasněžené okraje kolem vody. Zaujalo mě, jak čistě voda vypadala a krásně se odrážela jasně modrá obloha.

TEREZA LUKÁČOVÁ, 2.S

Zapadající láska

DOMINIK ROUSEK, 4.S

Vlakové nádraží Chřibská cestou domů.

KATEŘINA KLOFÁKOVÁ, 4.S

Sněžník v mlze / Mělo jít o fotografii zasněžené rozhledny, ale přes mlhu nebyla skoro vidět. I tak byla okolní krajina nádherná.

ANETA DUŠÁNKOVÁ, 4.S

Vánoční strom / Tuto fotku jsem pořídila v Liberci, pár dní před Vánoci. Byla tam krásná vánoční atmosféra i výzdoba.

ONDŘEJ TESAŘ, 3.S

Vánoční strom v Rumburku se tento rok opravdu povedl.

DOMINIK VĚRNÝ, 3.S

Na fotografii je zachyceno noční lyžování na Ještedu, kde jsem byl s kamarády. Byla opravdu velká zima, telefon nám ukazoval -11 °C.

ADÉLA KOŠÍNOVÁ, 3.S

Foceno v Liberci na vánočních trzích.

MICHAL MORAVEC, 4.S

Vánoční strom v Rybníšti jsem fotil při procházce s rodinou.

LENKA TŘETINOVÁ, 3.S

Adventní věnec při poslední adventní neděli.

JAKUB REK, 4.S

*Tato fotka křičí: Veselé Vánoce!!!
Náš stromek byl tento rok velmi hezký,
dal jsem do něj krev a pot a vyplatilo se.*

TEREZA SOBOTKOVÁ, 3.S

*Naše štědrovečerní pohoda u stromečku
v novém baráčku, do kterého se na jaře
budeme stěhovat.*

BARBORA HORÁKOVÁ, 4.S

*Vánoční stromek / Ať už má na sobě koule,
slaměné ozdoby nebo čokolády, vždy bude
tou nejkrásnější dekorací, která v jeden jediný
večer spojí všechny rodiny po celém světě.*

MICHAL BARTOŠ, 3.S

*Snímek byl pořízen za pomoci fotoaparátu
a našeho vánočního stromku.*

NICOL GÜNTEROVÁ, 3.S

*Vím, že tahle fotka není nějak zajímavá,
ale poslala jsem právě tuhle, protože pro mě
má velký význam. Letos na Vánoce jsme byli
poprvé celá rodina. Dohromady nás bylo 11
a po 18 letech, co slavím Vánoce, jsme byli
všichni. Hezčí Vánoce jsem ještě nezažila
navzdory tomu, co se vše tento rok stalo.*

Konec tohoto roku jsem si užila a byla šťastná.

*Ještě je tam dole na fotce náš
kocourek, který s námi slavil Vánoce poprvé.*

KRISTÝNA BORKOVÁ, 3.S

*Adventní truhlík / Autorem fotografie
jsem já a autorem truhlíku je moje mamka.*

TADEÁŠ VACEK, 3.S

*Na fotografii je uháčkovaný betlém mé mamky, mně se hodně líbí a řekl jsem si,
že by se mohl hodit na pohlednici.*

FRANTIŠEK GRÜNBERG, 3.S

Objektem focení byla jedna z žárovek na mém vánočním svícnu za oknem.

ADAM PETŘÍČEK, 3.S

Tady hlídám já / Vánoční fotografie byla pořizena u mé přítelkyně.

TOMÁŠ ENGL, 4.S

Na fotce se nacházím já a mé dvě sestry. Vánoce jsou krásné s rodinou a jsem rád, že jsem s ní mohl být. Doufám, že se příští rok znovu shledáme.

TEREZA PÍŠOVÁ, 2.S

Svatost lesa / Fotografie z dnešní procházky. Procházela jsem se po lese, abych nasbírala trochu čerstvého vzduchu.

Uviděla jsem spoustu pokácených stromů a taky spoustu stromů napadených kůrovcem. Když jsem tam pak našla jeden, který měl hrozně hezké a zdravé větvičky musela jsem si to detailně vyfotit.

DOMINIKA ALEŠOVÁ, 2.S

Šťestí / Fotografie vznikla po vánočních svátcích v dětském domově. Ukazuje dárky, ze kterých mám velkou radost, i když na to nevypadám.

MARTIN SURÝ, 3.S

Po vánočním lebedení přijeli jsme a strom není. Fotografie vznikla ihned po příjezdu na intr.

LUDEK HOVORKA, 4.S

Vánoční nostalgie / Tento stromeček je v naší rodině už hodně dlouho a vždycky rád vzpomínám jak se celá rodina po roce pod pod ním sejde. Společně se navečeříme a pak si rozdáme dárky.

TERESA BÍLÁ, 3.S

Fotografie byla pořizena při procházce Jiříkovem, který tento rok obohatil své náměstí o krásný svítící betlém.

ELIŠKA STÁRKOVÁ, 3.S

Po vánočních prázdninách jsem otevřela dveře do svého pokoje a přede mnou místo nádherného stromu stálo jen oškubané koště.

ERIKA MOKRÁ, 3.S

Fotografii jsem pořídila při uvítání nového roku s přáteli. Myslím, že prskavky jsou nedílnou součástí takové oslavy.

MARTINA SRBECKÁ, 2.S

Fotografii bych ráda popsala jedním slovem, ale nejde to, protože to byl den, kdy se nejen přepsalo číslo 21 na 22, ale především to pro mě znamená naději.

VIKTORIE DANIELOVÁ, 2.S

Láska nebeská / Oba milujeme zbarvenou oblohu. Fotili jsme ji 31. 12., když jsme jeli za kamarády slavit Silvestr.

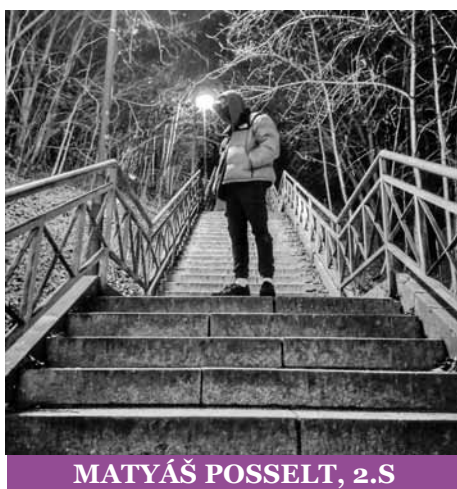
KAROLÍNA MENDOVÁ, 2.S

Na Silvestra u spolužačky Anetky. Chtěli jsme fotku s více lidmi, ale nějak to nevyšlo, a tak máme alespoň tuto. Zapomněla jsem, kam jsem dala boty, takže v ponožkách rovnou do bahna.

TOMÁŠ ZATLOUKAL, 2.S

Sám mám málo / Fotka vznikla na Silvestra, když jsem sám trávil čas u filmů a čekal, než mi zavolá mamka, ať pro ně přijedu.

MATYÁŠ POSSELT, 2.S

Kombinace tmy a barev / Fotografie vznikla v odpoledních hodinách, kdy jsme šli po libereckých schodech a já viděl, jak lampa zajímavě osvětluje okolí. Proto jsem se rozhodl pořídít tuto fotografii.

JAKUB VALENTA, 3.S

Trávil jsem hodně času s Erikou, tak jsem nás vyfotil při dopolední procházce, kdy byla krajina ještě lehce zasněžená.

ONDŘEJ TESAŘ, 3.S

Na fotografii vítám s kamarády nový rok.

LUCIE PRÁGLOVÁ, 2.S

Nový začátek / Fotografie vznikla na Nový rok během výletu. Vždy chodíme v tento den s rodinou a přáteli na naše oblíbené místo a vstupujeme tím do nového roku.

JOSEF NOVOTNÝ, 4.S

Novoroční výjezd / Na fotografii je moje motorka při mé novoroční pouti na kopec Kozákov, kde bydlím. Ten den byl nádherný výhled.

JAKUB KULHA, 4.S

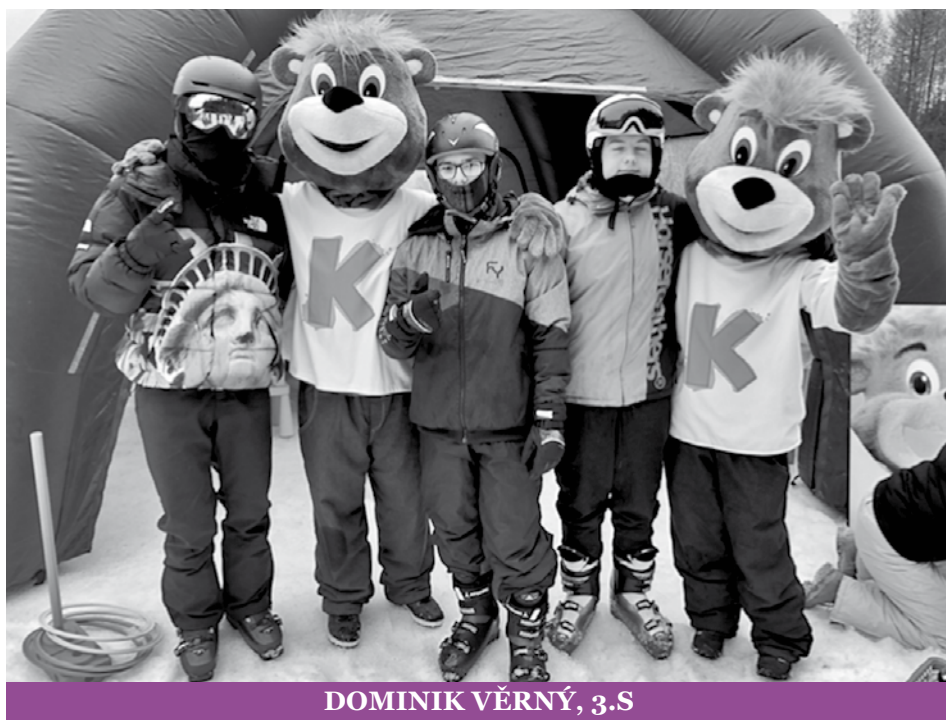
Před vánočními svátky jsme se byli společně s rodiči a malým bráchou podívat v Brandýse nad Labem. Žije tam můj starší bratr Ondra se svou přítelkyní Míšou. Narodilo se jim miminko, s rodiči jsme byli radostí bez sebe.

ADÉLA KOUDELKOVÁ, 3.S

Na fotografii je můj táta mezi spoustou dárků, které jsou větší, než náš miniaturní stromeček. Jak znám naši chuť něco dělat, bude nám tu strašit ještě další prázdniny. Táta všem přeje veselé Vánoce a šťastný nový rok, hodně úspěchů a pevného zdraví.

DAVID MUSÍLEK, 4.S

Vánoční katastrofa / Fotografie je pořízena z mé autonehody která se stala těsně před Vánoci kvůli silnému náledí.

DOMINIK VĚRNÝ, 3.S

S medvědy / Foceno na Ještědu, kde jsem byl na odpoledním lyžování. Podmínky sice nebyly perfektní, ale lyžování stálo za to.

JÍŘINA HEROUTOVÁ, 3.S

Fenka mého bratra ve svetr, který jsem sama vyrobila.

JÍŘINA VALENTOVÁ, 2.S

Štědrovečerní procházka / Byla jsem se svým psem na každodenní procházce. Chodívám kolem vesnice, kde bydlím. Vesnice se jmenuje Ploskovice. Máme zde nádherný zámek, který zrovna prochází rekonstrukcí. Fotografie vznikla s velkým úsilím, protože můj pes není ani chvíli v klidu, natož ho vyfotit. Ale je to můj mazal. Pes se jmenuje Ben, mám ho po dědovi, kterému jsme ho dali k svátku. Fotografie je pořízena v parku pod zámek. V zimě je to tu tak zvláště kouzelné, moc se mi to líbí, ale třeba i na podzim to tu miluju.

Polygrafka měla bezbatoňový den

Letuška?

Vzkaz v láhvi

Jak šel Honza do světa

Když za mnou přišla Bára Horáková ze 4.S, že by rádi se třídou vyprovokovali Polygrafky zajímavou akcí, byla jsem okamžitě pro. Konečně je tu iniciativa ze strany žáků! Hořela jsem nedočkavostí, kam si účastníci výuky naloží svoje sešity. A opravdu jsem se bavila. Nápady byly vskutku originální a opravdu mě pobavily. Vidět Radku, která táhla sešity na nafukovacích bobech (nebo to byly sáně?), vidět kluky nosit sešity v hrnci nebo odpadkovém koši bylo vtipné. Konečně posuďte sami, pár fotografií dodala B. Horáková a Jakub Rek ze 4.S.

-ŠA-

Zásuvková literatura

Edice Popelnice

Zmražené vědomosti

**V TENTO DEN JE POVOLENO VŠE
KROM BATOHU, KABELEK A TAŠEK**

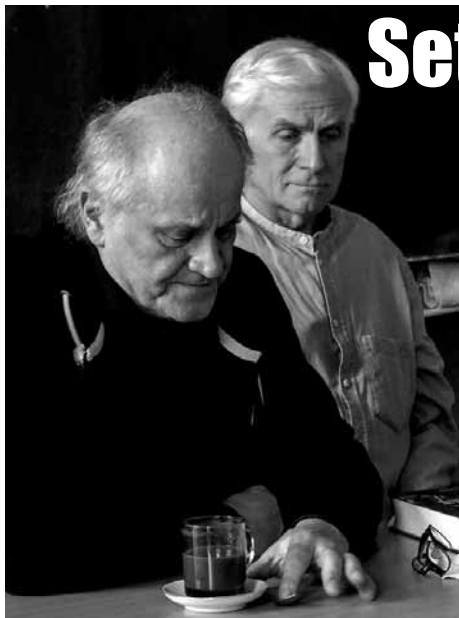

Foto: -Terns-

Foto: -Terns-

Setkání s Michaelem Kocábem

V úterý 25. ledna 2022 se na Polygrafce uskutečnilo vzácné setkání se dvěma muži neodmyslitelně spjatými s listopadovými událostmi roku 1989. Pozvání do Rumburku totiž přijali hudebník, zpěvák a politik Michael Kocáb a novinář a pedagog Jan Urban, který naši školu navštívil již v říjnu loňského roku. Z tohoto důvodu byl hlavním hostem besedy Michael Kocáb, který divákům i za pomoci své knihy Vabank (2019) osvětlil okolnosti převratných změn konce roku 1989, ale také dění kolem odsunu okupačních sovětských vojsk z Československa. V druhé části besedy jsme se pak zaměřili na hudební působení Michaela Kocába. Řeč přišla na jeho působení ve skupině Pražský výběr, které se neobešlo bez politických zákazů a omezení ze strany komunistického režimu. Na závěr besedy zavzpomínal Michael Kocáb na svou spolupráci se zpěvačkou Evou Olmerovou a prostor k dotazům dostali taky naši žáci. Celé setkání se neslo v naprosto uvolněném a přátelském duchu. Michael Kocáb je rozeným vypravěčem a charismatickou osobností. Spontánní a strhující atmosféra se nám vryla do paměti, za což oběma hostům patří velký dík. Příjemnou tečkou pak byl zpěv ruské častušky v podání Jana Urbana. Možná by tento nápad mohl být rozpracován v podobě nové písně právě Pražským výběrem.

Od hudby k politice a zase zpět

Většina politických režimů se pozná podle toho, jak toleruje svobodnou hudbu, ať už jazzovou nebo rockovou. Tato myšlenka není nikterak objektivní, ale stále platná, o čemž jistě mnohé ví zpěvák, hudebník a politik Michael Kocáb, který v lednu navštívil rumburskou Polygrafku. Následujícím textem se pokusím alespoň částečně zprostředkovat některé vzpomínky, které během besedy zazněly.

Michael Kocáb se narodil v Praze 28. července 1954 do rodiny evangelického faráře Alfréda Kocába a promované psychologičky Darji Kocábové. Po maturitě na mlado-boleslavském gymnáziu studoval na pražské konzervatoři obor skladba a varhany.

Koncem roku 1976 podepsal Alfréd Kocáb Chartu 77 a rodině se tak nevyhnula vlna pronásledování, včetně domovních prohlídek. V roce 1977 založil Michael Kocáb skupinu Pražský výběr, jejíž tvorba však nebyla vládnoucí mocí po chuti. Na své pocity z doby nesvobody dnes Michael Kocáb vzpomíná: „Existuje něco, co vy asi necítíte, protože jste mladí, ale starší lidé cítí resentmenty po období socialismu, jako že to bylo dobré a podobně. Představte si ale svobodnou pláň, kde máte trávník, pár stromků a můžete si tam dělat, co chcete. A pak si představte hustě zarostlý park trním, růžemi a šípky, že se tím nemůžete prodrat. Ani koza by tím neprolezla bez toho, aby se nepodrápala trny. To byl tehdy socialismus. Všechno zakázáno a v tom je vysekáno pár cestiček, kterými můžete projít. Tomu se říká socialistický realismus, což je kulturní směr, který odpovídá zejména představám Sovětského svazu a komunistické strany. Když se vydáte tou širokou cestou, tak můžete volně jít,

ale všude jinde je trn. Tou širokou cestou se vydají lidi, kteří nechtějí mít problémy ve svém osobním nebo profesním životě.“ Skupinu Pražský výběr brzy neminul zákaz umělecké činnosti. Režimu, který likvidoval svobodomyšlné umělce, samozřejmě nekonformní muzikanti nemohli uniknout. Nějakou dobu se snažili i ve ztížených podmínkách existovat, ale nebylo to jednoduché: „Prodírali jsme se na okraji a museli jsme chodit na přehrávky, kde se buď koukalo na to, jak umíte hrát, nebo jak si se soudruhy přátelsky popovídáte, což nebyl náš případ. Díky tomu, že jsem studoval sedm let na konzervatoři, jsem samozřejmě nějakou třídu dostal.“ V roce 1982 se komunističtí dohlížitelé nad kulturou rozhodli k radikálnímu opatření: „Prodírali jsme se, ale v roce 1982 nás definitivně zakázali. Udělali proti nám velkou akci StB, která se jmenovala Nová vlna se starým obsahem, a na pět let nás úplně odstavili. Když vás komunisti odstavili od možnosti vykonávat svoji práci, tak to bylo dů-

kladné. Zavedli proti mně tzv. profylaktické opatření, což původně bylo zemědělské opatření proti vadným kusům prasat, což přejala KGB. Zavedli to na lidi a naši soudruzi z StB to přejali. Mám přesně napsáno, co to obsahuje, především zákaz výkonu práce, ale aby mi to ještě víc osladili, tak mi ještě odebrali sociální a zdravotní zabezpečení, což bylo protiústavní. U mladého člověka se to ale neprojeví. Byl jsem tehdy o něco starší než vy a co víte o sociálním zabezpečení? V podstatě jsme vůbec nesměli hrát. V televizi jsme vystoupili jednou na nějaké Hitšarádě, kde jsme zpívali písničku *Olda je přítel můj*. To je taková šaškárna, že to bylo nestravitelné pro jakýkoliv režim, nejen komunistický. V takovém stavu nás drželi pět let, ale zase jsme byli obklopeni přáteli, protože v tom zátežovém prostředí, v tomto případě socialistickém, se prověřily lidské charaktery. Dobří lidé se poznají. Jestliže někomu pomáháte, tak vás to něco stojí a sám riskujete, že budete vržen v nemilost. Našli se lidé v *Krátkém filmu* a na *Barrandově*, kteří nám dávali práci na filmové muzice. Složil jsem potom hudbu i k filmům Jiřího Krejčíka, Věry Chytilové, Juraje Herze či ke *Krysaři Jiřího Bártý*.“

Vzácný moment v životě Michaela Kocába nastal seznámením a následnou spoluprací se zpěvačkou Evou Olmerovou. Od sedmnácti let komunistickým režimem depťaná a pronásledovaná Eva Olmerová řešila svá trápení a bolesti stále častěji alkoholem. V době, kdy bylo této zpěvačky a jejich

písní slyšet stále méně, s ní Michael Kocáb připravil dvě LP desky: *Zahraj i pro mne* (1981) a *Vítr rváč* (1983): „Pro Evu Olmerovou jsem udělal dvě desky. Byla to nesmírně laskavá, přátelská, vřelá a dobrá osoba.“ Michaelu Kocábovi dodnes z paměti nevymizely bizarní historky, které se svobodomyšlnou, upřímnou a nespoutanou Evou Olmerovou zažil. Jednou si na-

příklad usmyslela, že uspořádá koncert na Máchově jezeře, jehož okolí a sepětí s Karlem Hynkem Máchou zaručí přirozený příliv poezie. Na postaveném pontonu vystupovala Eva s kapelou pro diváky nacházející se na břehu. Řemeslníci však svou práci neodvedli právě nejlépe, a tak postupně

ve vodě skončili všichni muzikanti, až zbyla pouze Eva Olmerová, která se ovšem nehodlala vzdát, a tak dál pokračovala a capella. Nakonec ale s vodou po krk píseň přece jen nedozpívala.

Zákaz koncertování Pražského výběru pomínil v roce 1987: „V roce 1987 jsme se prodrali do veřejného prostoru a nehráli jsme si na míru statečnosti, jakou měli *The Plastic People of the Universe*. Zvolili jsme cestu, kdy budeme provokovat texty, svým způsobem vyjádření, hraním i kostýmy, ale budeme se snažit tou provokací prodrat co nejvš. Vždycky jsem to měl v životě tak, že má-li být věc účinná, musí zasáhnout co největší publikum. Můžete být strašný machr, ale když o vás nikdo neví, což nic neumenšuje na vašich schopnostech, tak tím neovlivníte tolik lidí, jako když to dokážete prosadit. Kdybychom měli Michaela Jacksona a bydlel by třeba v Kralupech, byl by třeba stejně dobrý, ale svět by neměl Michaela Jacksona. Měly by ho jen Kralupy.“

Éra Pražského výběru vyvrcholila v červnu 1989 na hudebním festivalu *Děčinská kotva*, kde Michael Kocáb v přímém přenosu pronesl slova o tom, že každý národ má ta-

kovou vládu, jakou si zaslouží a o potřebě navrácení ztracených práv a svobod. Moderátor přenosu Jan Pokorný se mu snažil vytrhnout z ruky mikrofon, ale vyřčená slova již vymazat nešlo: „Slova na *Děčinské kotvě mě potom posunula do politických vod*.“ V téže době společně s novinářem a texta-

řem Michalem Horáčkem založil iniciativu Most, která si kladla za cíl zprostředkování komunikace mezi komunistickou mocí a disidenty. V listopadu 1989 patřil k zakladatelům Občanského fóra. Na listopadové události zpětně hledí s pocitem radosti, že se komunističtí představitelé a armádní důstojníci neuchýlili k radikálnímu zásahu, který by vyústil v krveprolití: „*Sametová revoluce byl závodní vůz, jehož palivem byli občané. Bez toho by se ten vůz nepohnul. To byly ty statisíce lidí v ulicích. Motorem byli studenti a herci, kteří celý proces urychlovali tím, že hecovali naše občany do ulic. Studenti měli obrovskou energii. Palivo je klidné, ale u motoru musí být urychlovač, jímž byli studenti, herci a různí umělci. U volantu seděli disidenti, Občanské fórum, Verejnosť proti násilíu a několik dalších organizací, které se tím dlouhodobě zabývaly a věděly, kam ten závodní vůz, nebo formuli první výkonnosti, stočit.*“ Za významný milník svého života považuje Michael Kocáb setkání s tehdejšími velitelem Západního vojenského okruhu generálem Mojzírem Zachariášem: „*Během dvou hodin se mi ho podařilo ukecat, že nevystoupí vojensky proti našim občanům a dal nám to písemně.*“ Kromě Zachariáše jednal také s náčelníkem generálního štábu Československé lidové armády Miroslavem

Vackem. Armáda proti občanům Československa nezasáhla a komunistický režim se tak stal minulostí. Dne 28. prosince 1989 byl Michael Kocáb kooptován do Federálního shromáždění a svůj mandát obhájil v prvních svobodných volbách na jaře 1990. Posléze se stal předsedou parlamentní komise pro dohled na odsun sovětských vojsk z Československa. Dnes v době vzrůstajícího napětí pronikajícího z Ruska na ukrajinské hranice je obzvláště důležité si tyto události připomínat. Po odchodu posledního sovětského vojáka se uskutečnila oslava znovunabytí svobody. Michael Kocáb ale připomíná, že o oficiální státní akci se nejednalo: „*Stát po odsunu nedokázal udělat oslavu znovunabytí svobody. Oslavu udělal Pražský výběr. Máme prostě trochu*

plebejskou duši.“ Po odchodu z politiky se Michael Kocáb začal opět postupně věnovat hudbě. V letech 2009–2010 se do politických vod opět vrátil coby ministr lidská práva a národnosti menšiny České republiky. K událostem roku 1989 i odsunu sovětských vojsk se stále vrací v četných rozhovorech a při besedách se studenty. Napsal knihu Vabank, která kombinuje autorovy vzpomínky s rozsáhlým badatelským výzkumem a studiem dobových pramenů. Ve své činnosti však neustává a připravuje další projekty, aktuálně např. film *Symphony Bizarre*, který připomíná megakoncert Pražského výběru v pražské O2 areně z roku 2016.

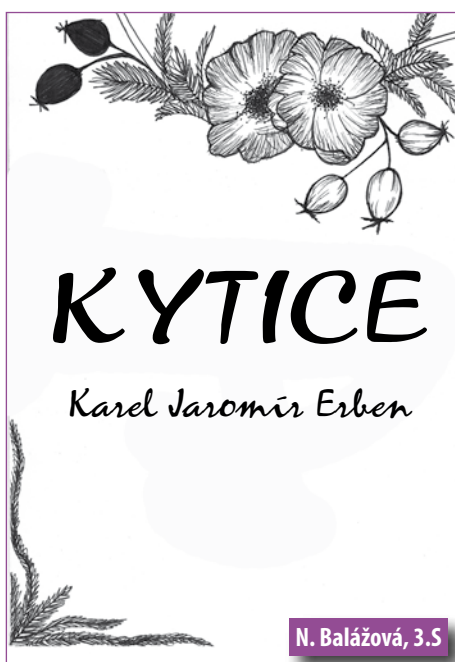
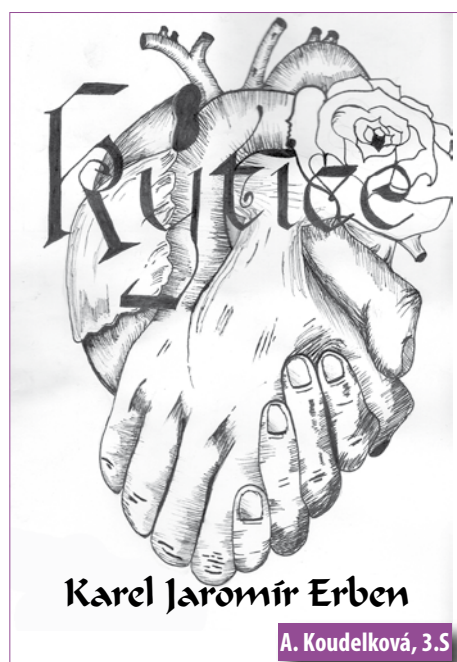
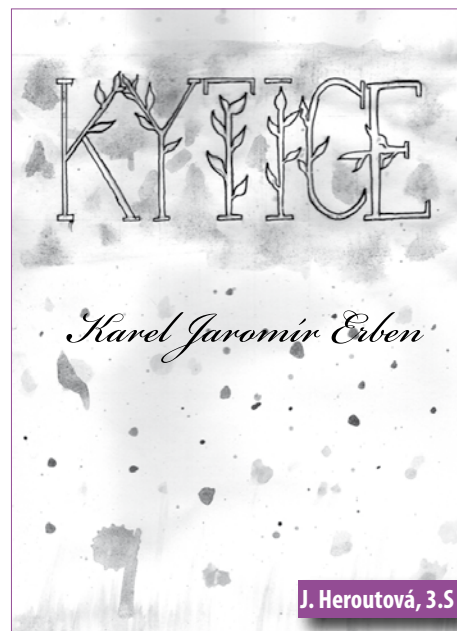
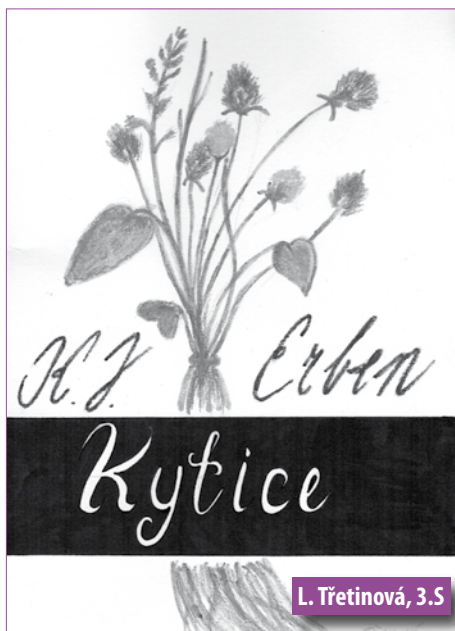
-fis-

Fonetický přepis záznamu besedy -annie-

NÁVRH OBÁLKY na básnickou sbírku

- převedeno do stupňů šedi

PÁTEČNÍ

Pan učitel M. sloužící jako vychovatel vzbudil v 7.30 studenta A., který po několikáté zaspal na nultou hodinu angličtiny. Další přestávku si přišel půjčit třicet korun na cestu domů. Věděl, že zaspal vícekrát a že mu hrozí třídní důtka. Zkoušel se zeptat na náhradní řešení bez důtky.

O velké přestávce volal nevlastní otec B., který nebyl tři a půl roku na třídních schůzkách, co bude dál se synem, který tři týdny absentuje bez jakékoliv omluvy. Přišel jim domů vyzývací dopis pana ředitele k ukončení studia a následně ke ztrátě výživného.

Během třetí vyučovací hodiny studenti C. a D. přinesli omluvenky. Jelikož

student C. často chybí, dostal zápis do studentského průkazu, že nemoc bude omlouvat pouze lékař. Toto má ve studentském průkazu i student D., absence v tom týdnu jsem tudíž neomluvil a dostane ředitelskou důtku. Oba při hodině živě diskutovali, jelikož se v týdnu neviděli. V družném rozhovoru pokračovali i v páté hodině u paní učitelky P., která jim na konci hodiny uložila, že mají alespoň smazat tabuli. Odpověděli jí, že ve škole klidně vydrží do třinácté hodiny a tabuli mazat nebudou. Tabuli nakonec smazal jejich kamarád Morava.

PS: Shoda jmen je čistě náhodná.

Na začátku třetí hodiny jsem si pěkně naběhl na několik „smečí“. Tříde jsem sdělil, jak pokračuje řešení studenta B., načež se kapitáni třídy snažili rozvinout diskuzi na téma omlouvání zletilých studentů. Například pokud student/ka bydlí nebo budou bydlet u přítelkyně nebo přítele a ne u rodičů, zda jim mohou psát omluvenky. Diskuzi jsem po třech vystoupeních kapitánů ukončil s tím, že bych docela rád začal učit matematiku. Student Rušil se lehce provokativně zeptal, zda by nemohla být radši hodina ekonomiky (podle studenta A. po roce a půl vyučování předmětu EKOLOGIE).

Odvětil jsem mu, že doba, kdy studenti mění rozvrh na začátku hodiny dle vlastního výběru ještě nezačala.

Třešničkou na migulášském dortu bylo už jen vyzvednutí batohu studenta A. ve sborovně. Ten jako jediný z intru nechce klíč od nových skříněk na uskladnění pátečních propriet na cestu domů s vysvětlením, že by klíč ztratil a musel na intru zaplatit 100 Kč (1 cigarety). Budeme muset v pátek tudíž otevírat sborovnu (uklízečka?)?

Tak to byl veselý migulášský pátek s mojí maturitní třídou. Byl jsem rád, že jsem ten den mohl učit v ostatních třídách, kde nejsem třídním učitelem.

Přeji vám pohodový advent ve zdraví!
třídní učitel R. S.

Draci chrlící ohňostroji

Možná existuje důvod, který by dokazoval, že je nesmysl, aby drak představoval směs ničících lidských pocitů jako je strach, a stavů, jako je úzkost, které tohle studené období plné nejistot mnozí z nás pocítují, ale já už dlouho mezi tímto krásným bájným zvířetem a lidskou psychikou vidím určité propojení a doufám, že sami pocítíte, jak snadno lze překonat strach, když si ho představíte jako draka. Ve skutečnosti je existence draků mýtus, a jestli někdy dávno existovali, tak už stejně zahynuli a nehrozí žádné nebezpečí, že bychom se s drakem osobně setkali a on by nás sežral. Stejně jako kterákoliv lezťák nemusí stát svísele a bránit v cestě, ale dá se položit vodorovně a může sloužit jako cesta. Žádný strach není tak velký a zdrcující, jak vypadá.

Inspiraci k této úvaze o dracích jsem našla v jedné z mnoha knih, které jsem od Virginie C. Andrewsové přečetla, kde jedna vedlejší postava hlavní hrdince říká: „Půjďme dovnitř a postavíme se drakům. Všichni musíme větší část života pobíjet nějaké draky; většinu z nich si ale jen vymýšlíme.“ A tuhle větu jsem opravdu pocítila, protože já s draky bojuji celý svůj život a hlavní hrdinky autorčiných románů vždycky dokonale vystihovaly všechny mé pocity snad ve všech obdobích mého života. Draci jsou záporné postavy mnoha pohádek. Neexistují jen tak, ale aby pokazili plány hlavní postavy, jejímž úkolem při střetu s drakem je ho v souboji zabít. Dalo by se chápat jako překonat nějaký jejich strach. Nejjistější způsob, jak draka porazit a zkrotit, je odhalit jeho jméno. Je to však bedlivě strážované tajemství, protože právě jméno draka značí jeho celou osobnost a historii. Stejně tak je v boji se strachem a úzkostí důležité znát původ problému, tedy kdy, proč, jak vznikl a v jaké situaci se nejčastěji objevuje. Zabití draka je považováno za hrdinskou situaci, vítězství dobra a světla, hrdina je nazýván drakobijcem. Je důležité zmínit, že někdy je zabití draka považováno za akt zabití posvátného zvířete. Dochází k jakémusi samovolnému, nikým neříditelnému trestu nebo trest převezmou sami bozi. Středověk rozeznával draky okřídlené a neokřídlené. Nevěřit v neokřídlené draky a draky obecně bylo těžkým hříchem, protože pochybovač odporoval Písmu svatému. V tomto případě jsou bozi manipulátoři, a když někoho nevydělá zastrašování, vyděrači jsou v háji, protože jejich jedinou zbraní je strach. Proto pro ně draci byli posvátní a v Řecku existuje pojetí, kdy byli vykonavatelé vůle bohů. Samovolný trest tedy chápu jako určitý pocit viny a pochybování o sobě samém v případě, že člověk bojující s manipulátorem, drakobijcem, je pod vlivem nějakého boha, tedy pod tlakem vydírání. Taky se říká, že zlý drak se musí uspat, což je podobné jako strach potlačit. U draků se rozlišoval druh, vzhled i vlastnosti a v řecké mytologii jich existovalo opravdu hodně. Některé příběhy mají navíc více verzí a často se stává, že v některé verzi určitou věc dělá drak a v jiné ne. Představy o dracích, jejich pojetí jsou rozšířeny po celém světě, ale liší se. Stejně tak každý vnímá jiné formy strachu, někdo má pou-

hé obavy a jiný zase takovou formu úzkosti nebo fobie, které mají za následek paniku a hysterii. Často draci vystupují jako představitelé tmy, přičemž strach lidem často zatemňuje mysl. Umějí vyvolávat sílu přírodních živlů a vytvářet iluze, často jsou spojováni s dešti, studnami a řekami. Tady bych chtěla podotknout, že archetypem pro strach a úzkost je voda, protože je hluboká a nepředvídatelná, což nebude náhoda. Jinde jsem se dočetla, že draci někde vystupují taky v pozici „hlídáčiho psa“. Když se zamyslím, nevěděla bych, co od hlídáčiho psa očekávat, možná bych nemohla vědět, jak dobře je nebo není vycvičený. Stejně jako nikdy nevím, kdy a do jaké míry mě může přepadnout úzkost.

Dále jsem postřehla, že nejnámější řecký drak Ládón z pověsti O zlatém rounu, strážce zlatých jablek v zahradě Hesperidek, který byl velice silný a nikdy neusnul, měl sto hlav. Zajímavé je, že oproti tomu draci orientální bývají obvykle jednohlaví, a protože v Asii jsou draci hodní a přátelští, symbolizují jaro, znamení zrodu, štěstí, jsou spojováni se symbolem jang, jejich dech má podle nich léčivou a oživovací schopnost, myslím si, že počet hlav určuje jejich zstrašující sílu. Když už jsem zmínila dračí dech, významný myslitel sv. Augustin uvedl, že vzduch okolo draka je pro změnu zamořen jeho dechem, což je logické a odpovídá faktu, že by se dalo říct, že strach a panika se mezi lidmi velmi snadno šíří také vzduchem, respektive například křikem.

Draci se v základním pojetí mohou rozlišovat na dobré – prospěšné, tak je, jak už jsem zmiňovala, chápe asijská mytologie (jejich tradice je tedy převážně v Číně) a na zlé – ti jsou symbolem moci, zla a chaosu. Úplně stejná je neškodná občasná obava, prospěšný zdravý respekt před něčím špatným, ale dlouhodobý strach z něčeho má

moc tvořit obrovský chaos zlých myšlenek, které mají za následek úzkost. To mě přivádí k další myšlence, že existuje ještě jakýsi dračí předstupeň, drače, které se nazývají smok a vyvine se z hada, kterého žádný člověk nespasil po dobu sedmi let, takže tady had znamená strach a drak úzkost.

A jsme zase u toho, dlouhodobý strach má za následek úzkost a už jen slovo drak pochází z řeckého drakón, což znamená had obrovské velikosti, a latinské slovo draco znamená jak drak, tak i had. Kvůli tomu byli draci ještě dlouho zaměňováni za hady. Stejně tak je složité rozpoznat, kdy ještě svou úzkost zvládáme a kdy přecházíme do paniky, dalo by se možná říct i do panického záchvatu.

V západní kultuře drak vychází původně především z hada, jehož podoba se s místem a časem výrazně mění: získává křídla, jeden a později dva páry nohou, může mít jednu, dvě, tři i více hlav, často chrlí oheň či má jedovatý dech, to také krásně popisuje stav narůstající úzkosti. Také se říká, že drak stráží poklad, neboli odměnu pro toho, kdo draka porazí, a strach se taky vždycky vyplatí překonat. V neznámých oblastech vznikaly pověsti o děsivých tvorech, kteří mohli vládnout.

S chetitskými draky je spojena jedna zajímavost, a tou je drak Illujanka, což je pravděpodobně první drak žijící v jeskyni. Řekla bych tedy, že Illujanka dokonale představuje strach z neznáma a démon Apop v podobě obrovského hada, který byl nepřítel boha Re, což je v překladu Slunce, ohrožoval plavbu sluneční lodí, protože byl příčinou stmívání, temných mraků a podob-

Kresba: K. Vítová, 2.S

ně. To zase dokonale představuje strach ze tmy.

Podle pověstí v dávných dobách také došlo k souboji slona s drakem, drak v něm slona připravil o mnoho krve, ale ten draka nakonec rozdupal. Velmi zajímavé jsou informace z díla římského válečníka a filozofa Gaia Plinia Secunda, který uvádí, že drak slony loví, přičemž je velmi často zabít a zrovna tak sloni se pokoušejí lovit draky. Z představ Plinia vyplývá, že drak je menší než slon a pro africkou mytologii je slon vyobrazován jako moudrý náčelník, který může objektivně urovnat spory jiných zvířat a symbolizuje sílu, moc a moudrost. To souhlasí s tím, že slon v tomto případě můžeme chápat jako fyzickou sílu neboli aktivitu, protože ta výrazně tlumí pocity stresu, deprese a úzkosti, tedy i strachu. Slon je taky považován za symbol štěstí nejen v Evropě, ale téměř po celém světě a na tom je zajímavé to, že díky fyzické aktivitě mozek vylučuje právě také hormony štěstí. Dalším důkazem je pro mě fakt, že sugestibilita strachu je jedním z hlavních kořenů vzniku pověstí, historek o zjevení a podobně. Sugestibilita znamená, že člověk, který má strach, snadno oklamou jeho smysly, takže věří, že vidí nebo slyší něco hrozného.

Na některých místech ve Francii je drak považován za velmi agresivní stvůru, která často napadá i bez zjevné příčiny či předchozího vyprovokování. Strach motivuje k vyhnutí se nebezpečí nebo k útěku před ním, ale kde to není možné, tam se strach často přeměňuje na agresi, což znamená, že ze strachu člověk někdy dělá zvláštní věci, které by normálně nedělal. Je to taková obrana. Nejjednodušší příklad je asi týrané dítě, které ve škole šikanuje spolužáky. Myslím si, že přesně tohle je případ draků ve Francii. Zajímavé je, že tento drak se bojí nahých lidí, při pohledu na ně se červená a odvrací pohled, stejně jako se agresor zklidní, když místo strachu a studu vidí

sebejistotu. Jestliže byl někdo venku nahý, myslím si, že sebejistotu místo studu měl. Když se podíváme na ilustraci, kterou můj starý známý Enrico Bönsch dokonale vystihl celou moji myšlenku, vidíme draka chrlícího ohňostroj. Právě ohňostroj chrlí ze dvou důvodů – první je ten, že je okolo něj zeď, která představuje nějaké rozčilení nebo stres, a drak se cítí vězněný a stísněný. A druhý důvod je, že strach je také svým způsobem jako ohňostroj. Nevím, jestli to měl někdy někdo stejně, ale když jsem před pár lety na Nový rok stála venku a pozorovala na obloze ohňostroj, měla jsem pocit, že na mě padá a začala jsem utíkat pryč, do bezpečné vzdálenosti, kde by mě už nemohl zasáhnout. Fakt, že zhasl pokaždé, než by mě stihl zasáhnout, mě nepřesvědčil o bezpečí. Stejně tak se obecně strach, přesvědčení a bludy těžko vyvracejí. Když zmi-

ňuji tu zeď, zmíním také, že když z něčeho dostanu strach, představím si strach jako zeď, přes kterou nevidím dál, takže nevím, co mě čeká, když strach překonám a zbořím omezující zeď, kterou jsem si kolem sebe postavila. Nejlepší a zároveň nejhorší na tom je, že nemůžu vědět, jak je tlustá. Negativní myšlenky s podceňováním se ji staví ale do tloušťky a pozitivní myšlenky se sebedůvěrou do výšky. Tady krásně funguje optická iluze zdánlivého zkraslení, kdy výška zkracuje šířku, tedy tloušťku zdi. A to úplně nejdokonalejší na tom všem je, že když si ji postavím dostatečně vysokou a konečně se zvednu, silou myslí ji shodím před sebe a ona mi tak vytvoří samotnou ještě daleko delší cestu. Obavy, strach, úzkosti a vlastně všechno negativní se obrací v můj prospěch a samo mi slouží.

-Kamila-

Foto: -Terns-

Když sněží, je to něco tak báječného...

Rád chodím sám nebo s přáteli v zimě ven, když je celé město zakryté sněhem. Mezi tím na vás padají malé sněhové vločky, které si na vás pomaličku sedají. Všechno je pak takové kouzelné. Je krásné se dívat, jak budovy, parky a zahrady tvoří takovou zvláštní estetiku. A je krásné, jak nemalé věci, jako jsou vločky, tvoří něco, co dokáže nadchnout a ještě víc oživit a zkrášlit místa, která by normálně nemusela být moc zajímavá. Je úžasné, jak někteří lidé dokážou i z něčeho takového vytvořit nějaké zajímavé dílo a využít k tomu i samotnou přírodu. Proto jsem se chtěl s vámi podělit i o pár fotek, některé jsou zajímavé tím, co vlastně příroda dokáže sama od sebe stvořit. Stačí se jen podívat kolem sebe, jít se někde projít, najdete zajímavá místa, která vás můžou nějak zaujmout.

-Terns-

MOJE VÁNOČNÍ akce a představení

Jelikož se nám blíží čas vánoční, napadlo mě podělit se o své zážitky z divadelních představení a akcí v rámci Vánoc, protože tam, kde se angažují, to stojí opravdu za to.

Svá úplně první vánoční vystoupení si vybavuji již z mateřské školy, kdy jsme nacvičovali různé taneční sestavy na vánoční písně a také nějaké ty pohádky. Tehdy to byla pohádka o Sněhurce, kde jsem hrál lesní zvíře, přesněji to byla beruška. Měli jsme na hlavách čepičky a na každé z nich byl vyšitý obličej nějakého zvířete. Byla tam například žába, veverka nebo zajíc. Ale já si musel vybrat zrovna berušku, protože jsem byl jimi v dětství doslova posedlý.

Také si vybavuji moment, kdy byl náš čas jít na scénu, já se zrovna zadíval bůhví kam a nevnímal jsem. Když jsem se vrátil zpět do reality, všechna ostatní zvířata už byla u Sněhurky a já jsem mezi ně doběhl pozdě. Prostě jednoduše řeknu, že jsem to trochu zkasal, ale u malých dětí se tohle toleruje. Dále si vybavuji v dobách základní školy vánoční představení s dramafákem, kde jsme každý prosinec zpívali známé vánoční písničky. Má první vánoční píseň v dramafáku byla Cesta od skupiny Kryštof. Dnes rád vzpomínám na nácviky, kde jsme s kamarádem často dělali blbosti a nesoustředili jsme se. Při zpívání jsme měli držet v ruce čajové svíčky a když jsme to zkoušeli už s nimi, nenapadlo nás nic jiného, než si vylévat horký vosk na ruce. Nebo večer, když už byla tma, jsme otevřeli okna

a volali na lidi: „Probudte s námi mrtvé!“ Z těchto důvodů paní učitelka rozhodla, že obyčejné svíčky používat nebudeme a místo nich dostaneme svíčky na baterky. No a bylo po zábavě.

Další prosinec jsme měli zpívat Tichou noc, při které tentokrát svíčky nebyly, takže jsme neměli jak blbnout. Tady kupodivu jsem to tak trochu nezkasal já, ale moje kamarádka Lucka. Když přišla na řadu druhá sloka, Lucka začala zpívat znovu tu první, ale rychle si to uvědomila, přikryla si ústa rukou a zpívala dál. Stál jsem hned vedle ní a chytil záchvat smíchu, Lucka se smála taky a vystoupení se už nedalo zachránit. Nesmím však ještě zapomenout na adventní koncerty v rámci školy, kde jsem chtěl jednou zatančit, ale místo CD jsem přinesl DVD, takže jim to nešlo spustit. V té chvíli mi bylo velice trapně, rychle jsem se převlékl a odešel domů, ještě ke všemu jsem nikomu nedal nic vědět. Do 9. třídy jsem už adventní koncerty naší školy s Luckou uváděl.

No a zatím poslední zážitky jsou z letošního prosince. V pátek 3. prosince jsem se zúčastnil na dramafáku akce pro děti, kde jsme přestrojeni za čerty obydli podzemní sklepy v Jirkově, kde jsem si to celý den užil a potkal pár nových lidí. Příští rok půjdu do toho určitě znovu. A hned na to druhý den byla Mikulášská besídka, tentokrát s ochotníky z divadla Naoko, kde jsem zase hrál čerta. Neměl být ten klasický čert se špinavým obličejem od uhlí, kožíchem a svítícími rohy. Chtěli čerty, kteří už k dětem přátelští nebudou.

Ze zájmu jsem se mezi ně přihlásil a chtěl využít jednu masku, kterou mám doma ještě z dob, kdy mě s ní strašil táta, ale nechtěli mi ji povolit z důvodu, aby neměli z toho děti trauma. Chvillemi jsem to ne-

chápal, chtěli pořádného čerta, tak jsem ho chtěl udělat. Za mě si nemyslím, že to je až extrémně strašidelná maska. Bohužel mě začíná mrzet, jak poslední dobou protesty o této tradici sílí ze strachu, že způsobí dětem trauma. Stejně jsem si ji s sebou vzal, kdyby změnili rozhodnutí. Nakonec jsem skončil jako černý chlupatý čert omotaný řetězy, s černým obličejem a nalepovacími růžky. Nevím, názor na tuto akci mám neutrální a pořád se rvu s myšlenkou, zda si to příští rok zopakovat.

Tak tady vidíte, jak to všude mají se mnou těžké. Určitě se v budoucnu na Vánoce v divadle něco dalšího díky mně semele, aspoň budu mít vždycky o čem psát. Jinak přeji všem hezké svátky a mnoho úspěchů do nového roku!

-Karas-

Jak se připravujeme na VÁNOCE?

Dneska se podělím, jak se připravujeme na Vánoce s rodinou. Každý rok poslední nebo předposlední víkend v listopadu uklidíme a ozdobíme vánočně dům a pověsíme světlík. Začátkem prosince začínáme kupovat dárky. Já dárky kupuji až v prosinci, protože nevím, co mám koupit. Vždy koupím nějakou kosmetiku. Moje rodinka je spokojená s tím, co dostane.

A jak slavíme ŠTĚDRÝ DEN?

Štědrý den slavíme doma, k obědu máme knedlíčkovou polévku a jako hlavní jídlo máme kuřecí nebo vepřový řízek s bramborovým salátem. Po obědě navštívíme své známé a když se vrátíme, mamka usmaží řízky a já mezitím ladím výzdobu a prostřu slavnostně jídelní stůl. Po večeři sklídíme a čekáme. A pak přijdou dárky, po rozbalení si užíváme vánoční pohodu a atmosféru. **Všem přeji šťastné a veselé Vánoce.**

-Rambo-

Foto: -Terns-

Motivační rozhovor s Michalem Smejkalem

Připravila jsem si otázky na rozhovor s podnikatelem Michalem Smejkalem, který je spoluautorem knihy **VYŠŠÍ ÚROVEŇ Network Marketing 21. století**. Někdo je rozhodnutý, co chce v životě dělat, a někdo váhá a pořád neví. Dnes to bude motivační, informativní a velmi zajímavé. Přeji vám příjemné a pohodové čtení.

Čemu ses chtěl věnovat, když jsi byl dítě?

Vyrůstal jsem v rodině, kde se hodně prosazoval sport, takže fotbal byla jasná volba, a to se mi taky povedlo. Taky si pamatuju, že jako malý jsem chtěl být malířem, řidičem autobusu, líbil se mi velký volant.

Jak se stát podnikatelem a co to obnáší?

Svým způsobem jsme podnikatelé všichni, málokdo si to uvědomuje. Už jen rodina a chod domácnosti se podobá podnikání. Cely život obchodujeme, prodáváme své názory, kupujeme jiné, je to přirozená věc. Aby se člověk stal podnikatelem v tom pravém slova smyslu, musí mít vyšší záměr, touhu dokázat něco, co mu dává smysl, a jít si za tím, dokud se to nestane. Obnáší to celou řadu obětí, spoustu času a energie, kterou člověk do podnikání musí vložit. Musí se neustále zlepšovat, vzdělávat a učit se z chyb.

Jak být úspěšným podnikatelem?

Úspěšné podnikání je o vytvoření systému, prostředí tak, aby to fungovalo i bez něj, a tam dojde malé procento lidí. Je to spojené i s tím, že to nějakou dobu trvá a lidé většinu věcí předčasně vzdají. Takže důležitou složkou na cestě k úspěchu je vytrvalost. Proto se nemůžeme bavit o OSVČ, ačkoli to náš zákon definuje jako podnikání, ve své podstatě to podnikání ale není, je to pořád výměna času za peníze jen s tím rozdílem, že všechno musí člověk sám. Aby člověk vytvořil funkční byznys, je to spousta let práce, zkušeností, překážek i nezdaru. Právě proto tam musí být silná touha a víra, bez toho to nejde. Díky tomu člověk může uspět, pokud vytrvá, právě vytrvalost je tou klíčovou složkou úspěchu.

V čem podnikáš a čemu se přímo věnuješ?

Já osobně podnikám v odvětví, které je z mého pohledu nejlepší pro budování byznysu. Člověk má k dispozici vše, co je potřebné, a stačí následovat systém a úspěšné lidi, to je obrovská přidaná hodnota síťového marketingu. Učím lidi podnikat, jak obchodovat, vést lidi, jak si změnit život a hlavně uvěřit, že je to možné. Učím, jak komunikovat a navazovat vztahy s dalšími lidmi nebo jak najít potenciál v druhých. Je toho spousta, a proto mě to nesmírně baví. Když vidím, jak se člověk mění, jak dosahuje výsledků a mění si život, to je něco nepopsatelného.

Co máš v plánu v příštím roce?

Příští rok bude v našem byznysu zlomový, no on je vlastně zlomový každý. S bráchou chceme napsat druhou knihu, dostat naše podnikání ještě dále do zahraničí, vytvořit obrat v naší organizaci 500 milionů korun za rok a pomoci nejméně stu lidí k finanční a časové svobodě.

Považuješ rok 2021 za úspěšný?

Jednoznačně. Nejlepší v mém životě, a to nejen z hlediska byznysu. Povedlo se nám něco, co málokomu, dostali jsme se do Diamond klubu (20 nejlepších z celého světa v naší společnosti), poprvé jsme vystoupili jako motivační spíkáři na světovém pódiu v Dubaji, vydali jsme první knížku, které je prodáno skoro 2000 kusů, dostali jsme a ustáli největší hate v životě, já se přestěhoval a oženil se s neskutečnou ženskou. Daří se nám i celkem na sociálních sítích, do toho šest dovolených a největší investiční příležitost v životě.

Co je to virtuální mentor?

Je to program, který je zaměřen na to, aby každého účastníka provedl a pomohl mu si ujasnit, co v životě chce, jak toho dosáhne, jasné tipy, rady, návody, v podstatě to nejlepší, co jsme za své působení vytvořili

li a sami používáme. Bude to formou, jaká tu dnes není, a nejlepší na tom je, že to máme postavené tak, aby to bylo dostupné opravdu pro všechny. Už dnes máme plné zuby rádo by koučů a mentorů, kteří nemají žádné výsledky, dají si tohle do popisky a lidi jsou jim ochotni platit a ve výsledku nic. Proto jsme nastavili cenu tak, jak jsme nastavili, kdy pro lidi do 18 let včetně to bude úplně ZDARMA.

Proč ses rozhodl být podnikatelem?

Jednoduše jsem chtěl žít život podle vlastních pravidel, být pánem svého času, svého života, rozhodovat o tom, co budu dělat, kdy a s kým. Chci si život užít a prožít jej naplno. Chci co nejvíce času trávit s rodinou, cestovat s nimi, procestovat svět, využít toho, že mohu trávit s rodinou sedm dní v týdnu. Nechci být na nikom závislý, a proto jsem hledal cesty, jak toho dosáhnout. Na začátku to nebylo jednoduché, člověk se plácá, neví, ale je třeba začít, jakkoli. Dnes bych sám sobě poradil začít dřív, najít někoho, kdo mě inspiruje, kdo je tam, kde chci být já, a jeho následovat, poslouchat na slovo! Plus bych uvěřil daleko víc a daleko dříve, to je základ. Bez víry v sebe a toho, že to dokážu, se nic nestane. Pokud vás rozhovor zaujal, můžete Michala sledovat na sociálních sítích. Pokud byste se rozhodli ve svém oboru podnikat, neváhejte Michala kontaktovat, rád vám poradí a pomůže.

Instagram: @thimilife, @smejkalbros,

@smejkaL_michal, @svetuspesnychcz

TikTok: @thimilife, @smejkalbros

Webové stránky:

smejkalbros.com, svetuspesnych.cz

A jak jsem přišla na Michala já?

Jednoho dne jsem hledala nějaký přívůdčák, brigádu nebo práci. Na Instagramu mě zaujal právě Michalův příběh. Proč zrovna on? V ten den měl prezentaci týkající se přívůdčáku nebo podnikání, na které jsem byla, a nabídka mě zaujala. Kontaktovala jsem ho. Od té doby mi několikrát poradil a jsme v kontaktu dodnes. Jelikož nabídka budoucí práce je od 18 let musím počkat do května.

-Rambo-

Ahoj naši milí čtenáři, tady vaše Wolfie!

Chtěla bych se především omluvit, že jsem vám už nějakou dobu nic nenasala. Je zbytečné hledat výmluvy, prostě někdy nebyla nálada. Myslím, že všichni prožíváme dlouhé krušné období. Přesto doufám, že už to bude jen a jen lepší.

Ráda bych pro vás obnovila rubriku PSYCHO SLOUPKY a chtěla bych být aktivnější. Velmi mě těšilo, že někteří z vás za mnou přišli a ptali se, kdy budu zase psát.

Tohle do této rubriky nebude tak úplně patřit. Berte to spíše jako takovou malou podporu a povzbuzení. Myslím, že lidé si během této těžké doby vytvořili mezi sebou bariéry a spousta z nich se uzavřela do sebe. Pokud se to týká i vás, stejně tak jako mě, je můj příspěvek přesně pro vás. Myslím, že je třeba, aby někdo podotkl a připomenul věci, které jsou tak samozřejmé, ale často opomíjené. Mnoho lidí mělo a má díky pandemii lehčí i těžší problémy, to víme všichni, ať už jde o rodinné záležitosti, o panické ataky, zdravotní potíže, finanční záležitosti, začátky chronických depresí a tak dále.

A proto vězte, že na to nejste sami. Jsme v tom všichni spolu a musíme se držet, abychom to překonali. Teď si můžete říkat, co ta o nás ví, ale já vám rozumím. Někteřím mým známým a přátelům odešli jejich nejmilovanější a sledovat, jak se postupně uzavírali do sebe a měli pocit, že jim nikdo nerozumí a nikoho nezajímá, jak se cítí, bylo ničivé.

Dokážu pochopit, jaký stres jste mohli mít z online výuky a jak jste si

připadali na všechno sami. Dokážu pochopit, že návrat zpět do normálního života a do školy byl nebo je těžký a že si nemůžete zvyknout.

Je to v pořádku. Je v pořádku si říct, že už některé věci prostě nezvládáte a potřebujete pomoc. Je v pořádku plakat, mít obavy o to, co bude dál a jak to zvládnete.

Máte jistě kolem sebe lidi, kteří tu vždy budou, aby vám pomohli. Někdy najdete pomoc i u člověka, od kterého byste to nikdy ani nečekali.

Tohle všechno vám předávám, protože si myslím, že někteří lidé na tyto věci zapomněli, ne všichni ovšem. Je třeba připomínat si, že jsme jen lidé a nejde vše vždy zvládnout na výbornou. Je třeba si to připomínat, protože okolní svět nám předkládá až příliš vysoké nároky. Rodiče například. „Uč se aby ses dostal/a na dobrou vysokou!“ Slycháváte to? Nebo třeba: „Musíš si ty známky opravit, abys měl/a jednou dobrou práci!“ A jiné podobné fráze. Myslí to samozřejmě dobře, ale vy sami si musíte stanovit cíle. Tím, že vám to dnes a denně budou opakovat, bude ve vás narůstat jen větší a větší stres a strach z neúspěchu.

A tak není na škodu být alespoň trochu empatický a chápavý.

Nezapomínejme, že všichni máme něco, co nás trápí, všichni máme ve skříni kostlivce a především všichni máme bolavá místa, na která, když se uhodí, krvácí. Nevěšme hlavu, bude líp, jen se musíme pokusit být pozitivní.

Kdo z vás by měl jakékoliv otázky nebo se jen potřeboval někomu vypovídat (někomu, kdo to nevyužije proti vám a nechá si to pro sebe),

může se na mě

kdykoliv obrátit.

-Wolfie-

Vánoce tak trochu chaotické

Vánoce u nás byly v celku normální, všude světýlka, kam ses podíval, na každém rohu byla nějaká vánoční dekorace a v našem pokoji stál stromček. Tyhle Vánoce měly poprvé jinou atmosféru. Bylo pro mě těžké se nějak dostat do té vánoční radosti jako o předešlých svátcích, což mě z některých důvodů celkem mrzelo. Snažil jsem se i přesto si nějak užít vánoční atmosféru, ale zdála se mi taková pochmurná...

Náš kocour, pan Můra, nijak nepoškodil vánoční stromček, což nás dost překvapilo. O minulých Vánocích, se mu podařilo vyhrát válku se stromčkem celkem čtyřikrát. Takže než začal Štědrý večer, stromček stál sotva na nohou... Naštěstí to s námi a s panem Múrou zatím přežil celkem dost dlouho.

Musím se přiznat, že tentokrát jsou Vánoce jiné, vidím ten rozdíl, kdy už ani moc nevnímám dárky i přesto, že bych chtěl po mém dost věcí. Ale chápu, že ne všechno mohu dostat. A tak jsem se víc zaměřil na to, že společně budeme trávit ten den a že budeme všichni u jednoho stolu. U někoho platí, že na Štědrý den by se nemělo nic přehánět a mělo by být všechno v pořádku a hlavně v klidu. Většinou to ale vypadá tak, že máma je nervózní a musí všechno dohnat a připravit na večer a někdy je to až tak nebezpečné, že jdete raději ven, než aby vybuchla v domácnosti sopka.

Naše Vánoce bývají sice tak trochu chaotické, ale i přesto se dají přežít a každý si je užije.

-Terns-

Ahoj, tady zase Wolfie!

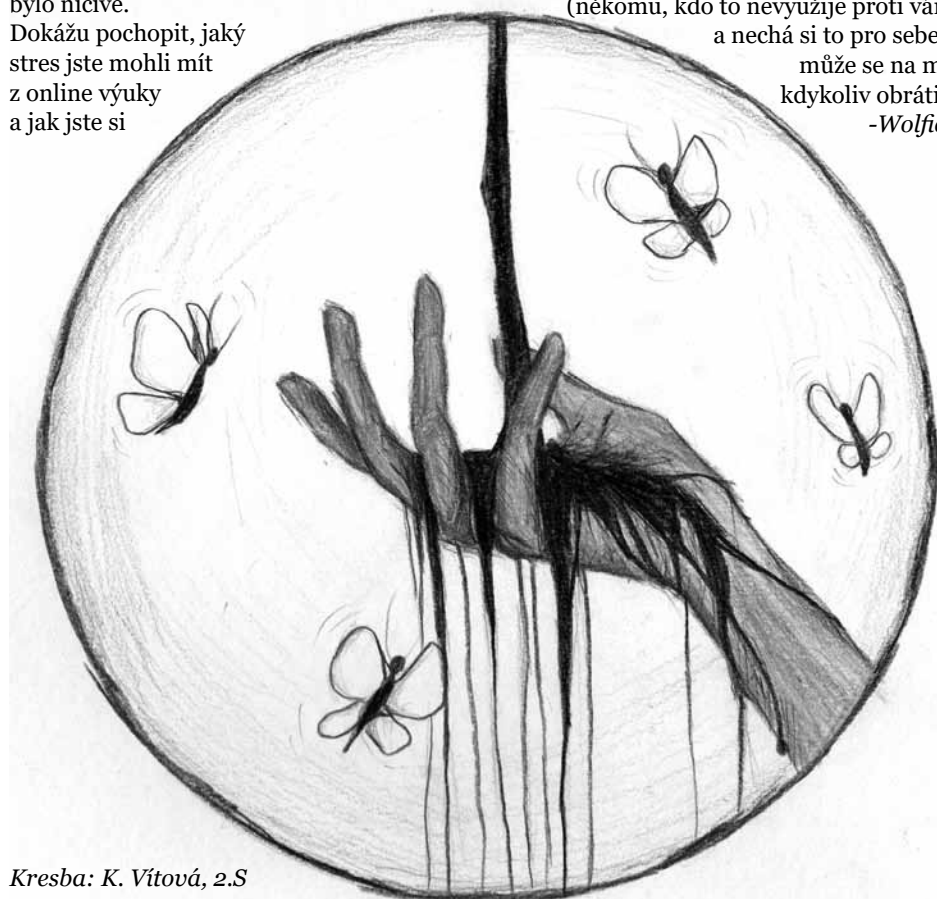
Psychoslooupky se vrací zpět, ale s nimi i nová rubrika s názvem „Věděli jste, že...“ Rubriku jsem vymyslela s myšlenkou předat vám nějaká zajímavá témata a fakta, o kterých moc lidí nevědí, nebo alespoň o nich nemluví. Určitě se tu najde pro každého něco. Bude to rubrika, ve které se budou objevovat fakta z různých oblastí kultury cizích zemí, historie, umění, knih, komiksů, básní a tak dále. Fakta a zajímavosti jsou převážně věci, o kterých jsem se dočetla v knihách nebo na blozích, a pamatuji si je i teď.

Nejsem zastáncem plagiátorství, takže pokud budu čerpat z internetu a bude tam uveden autor, rozhodně jej uvedu.

A když už jsme u toho, tak tady máte první: **VĚDELI JSTE, ŽE...**

Ač spousta lidí dává mizení lodí a letadel v Bermudském trojúhelníku za vinu mimozemšťanům, příčina může být jednodušší. Jak? Oceánologové zde našli podmořské vápencové útvary. Podmořské tunely a jeskyně zde mohou vytvářet obrovské víry a dokonce i několik desítek metrů vysoké vlny, které jsou způsobovány podmořskými zemětřeseními a výbuchy.

-Wolfie-

Kresba: K. Vítová, 2.S

Jeden rok ve Spojených státech amerických

Je to přesně 168 dní ode dne, kdy jsem se vrátila zpět do České republiky. Strávila jsem jedenáct měsíců na poloostrově Upper Peninsula v Michiganu (tzv. The UP). Tato oblast je známá krásnou podzimní přírodou, dlouhou tmavou zimou a hlavně loveckou sezónou. Bydlela jsem u hostitelské rodiny, kterou jsem dvakrát změnila z osobních důvodů, a i přesto, že bych po celý pobyt měla být na jedné americké veřejné střední škole, zrovna já jsem školy vystřídala dvě a rozhodně toho nelituji.

Moje první umístění bylo v malém městečku Norway u hranic s Wisconsinem, kde jsem šest měsíců bydlela u rodiny jménem Chellew. Měla jsem každý den čtyři hodiny grafiky a sítotisku ve výukovém centru ve vedlejším městě Kingsford.

V této rodině jsme si hodně sedli a neskutečně moc jsem se toho naučila o lovení. Dokonce jsem s nimi byla v lese celou loveckou sezónou. Je to něco, co mě nikdy nezajímalo, myslím si, že mi to k životu tady bude úplně k ničemu, ale chvíle s rodinou jsem si hrozně užila, protože se navzájem podporují takovým způsobem, na který my tady nejsme zvyklí. Byla jsem vděčná za to, že jsem to mohla prožít s nimi.

Byl leden 2021, s rodinou byl čas se rozloučit, a jelikož mi nemohli v době covidu rychle najít nějakou jinou hostitelskou rodinu v okolí, ujala se mě jedna z bývalých koordinátorek. V tuto chvíli moje cesta vedla ve sněhové bouři asi tak tři hodiny na sever. Celé tohle stěhování proběhlo tak rychle, že než jsem se vzpamatovala, vybalovala jsem svoje tři kufry na obrovské studené farmě uprostřed ničeho, kde bylo -35°C. Do nové školy, kterou jsem měla až na pobřeží Lake Superior v městečku L'anse, to byla hodina a půl jízdy školním autobusem. Když jsem přišla do nové školy, byla jsem neskutečně šťastná, protože tam byl lepší kolektiv a celkově mi toho měla škola hodně co nabídnout oproti té první.

Po asi tak třech týdnech mě začalo bydlení na farmě bez civilizace trochu štítat, protože jsem se chtěla zapojit do školních týmů a trávit více času

s kamarády. Moje host mum si toho všimla, a protože věděla že takhle nedostanu tu tzv. full american experience, nabídla, že mi pomůže najít rodinu přímo ve městě. V tuhle chvíli probíhal ve škole „SPIRIT WEEK“, jehož součástí byl i „Spirit Week Court“, což je zvolení prince a princezny školy. Byla jsem zvolena do finálního kola a musela jsem si sehnat šaty na udílení cen. Bohužel, moje rodina neměla čas na to mě vzít do města,

abych nějaké mohla koupit. Zeptala jsem se jedné svojí kamarádky, která byla také zvolena za nižší ročník, jestli bych nemohla jet koupit šaty s ní. Souhlasila a druhý den jsme jeli do Marquette i s její mamkou, která se se mnou celou dobu bavila o Exchange systému a nakonec z ní vypadlo, že se právě přistěhovali a bydlí kousek od Chicaga a mají v plánu si příští rok také vzít exchange studenta a že bych se k nim teď klidně mohla nastěhovat.

Můžu jenom říct, že od chvíle, kdy jsem se nastěhovala, jsem byla opravdu šťastná. Už jsem věděla, jak to celé funguje. Měla jsem spoustu kamarádů, kteří mi chtěli všechno ukázat, a bylo skvělé mít rodinu, která se právě přistěhovala, protože jsme měli podobné zájmy a objevovali jsme všechno nové společně. Zapojila jsem se do softballového týmu, ve škole jsem vyhrávala soutěže ve sváření a každý víkend jsem byla někde s kamarády nebo s rodinou na výletě.

Chtěla bych vám jen říct, že zkušenost každého „Exchange studenta“ je naprosto odlišná, a i když jsem zažila hodně chvil, kdy jsem byla opravdu na dně, tak bych tuhle celou životní zkušenost za nic nevyměnila.

Dalo mi to opravdu hrozně moc do života, poznala jsem skvělé lidi, udělala si spoustu nezapomenutelných zážitků, a i když návrat do společnosti ČR je něco neuvěřitelně těžkého, jsou to pořád zkušenosti, které jsou v životě užitečné.

R. Staňková, 4.S

CO JE TO ŠTĚSTÍ?

Štěstí je pocit a každý vnímá svoje pocity jinak, nebo se to tak alespoň říká, protože pocity se nedají změřit. A v tom je také ten problém. Stupnice štěstí nemá limit. Asi každý z nás může říct, kdy byl nejšťastnější, problém spočívá v tom, že si často myslíme, že můžeme být šťastnější. Naš mozek neustále potřebuje více a více dopaminu a čím více ho dostane, tím více ho bude potřebovat příště k docílení stejného pocitu.

Pro mě osobně je těžké pocitu štěstí dosáhnout, protože jsem rok bydlela v jiném světě. Můj přísun dopaminu byl každý den tak obrovský, že i několik měsíců po návratu je moje stupnice štěstí zdeformovaná tím, že vím, že někde je něco lepšího a že mi někde jinde bylo lépe. Mužů jen doufat, že se to někdy vrátí do normálu.

V tuhle chvíli jsem nejšťastnější, protože brzy nastane období změny. Například jsem si právě udělala řidičský průkaz na auto, a protože mám auta opravdu ráda, chystám se si nějaké koupit a mám z toho neskutečnou radost. Také se ráda učím věci, co jsem se už dlouho chtěla naučit a nikdy na to nebyl prostor. Zkrátka štěstí je euforický pocit, bez kterého bychom nemohli žít, protože všechno, co děláme, děláme, protože nás to posune blíže k našemu cíli a tím je konec konců to, že chceme být šťastní.

R. Staňková, 4.S

Dvě tváře poezie

Každá poezie má dvě tváře, dva texty. První je vytištěný na papíře a druhý je ukryt mezi řádky. Každý ho čte trochu jinak a to je podle mě další umění, osobní význam. Odráží se od mnoha věcí, ale myslím, že prozrazuje víc o nás, než o konkrétní básni.

Nalevo je báseň od Jaroslava Seiferta s tematikou zimy, která teď nastala, a napravo je to, co jsem si přečetla mezi řádky já.

Jaroslav Seifert

PÍSEŇ O VLOČKÁCH

*Za vločkou padá třpytná vločka
a letíc tiše ptá se jí,
kam spěchá, ať jen chvilku počká.
A pak se sešly v závěži.
Už do ticha, už ve stíny
čas sprádá vás jak vteřiny,
sněhové vločky!*

*Než napije se z kalužiny
pták zpívající o závod,
budou z vás dávno ve tmě hlíny
jenom dvě drobné kapky vod;
budou z vás stonky plavuně,
která se plazí bez vůně,
sněhové vločky!*

*A co jsme my v tom koloběhu,
utkáni jenom z vodních par?
Vždyť tančíme jak vločky sněhu
pro život nových, příštích jar.
A do ticha a ve stíny
čas sprádá vás jak vteřiny,
sněhové vločky.*

PÍSEŇ O LIDECH

Náhodou do sebe narazí dva stejní, ale přesto zároveň rozdílní lidé, které odlišuje pouze to, že ten první se neraduje ze života, spíš životem jen proplouvá. Ten druhý pomalu poznává toho prvního, zajímá se o jeho sny a radí mu, aby se na chvíli zastavil, aby na chvíli přestal spěchat. Následně s ním stráví o trochu víc času, než by měl, a na svoje štěstí úplně zapomene. Ať už si předali, vzali něco udělali cokoliv, tak či tak jim to spolu bohužel jako většině lidem nevyšlo a skončilo to. Možná, že ten druhý chtěl prvnímu jen pomoci najít šťastnější cestu, ale ten první ho s sebou strhl dolů a oba se ocitli na dně. Čas lidí mění stejně rychle jako vteřiny.

Než se jeden šťastlivec naděje, z lidí, jako jsou tamti dva, budou jen dvě prázdná těla s temnou myslí čekající na zázrak v podobě štěstí, které mají, ale neví kde, přitom je všude okolo nich.

A jsme ti tři po celý život snad my? Rosteme pro nové náhody a bezduchý spěch jim jen málokdy dovolí nás potkat.

-Kamila-

Odhalená duše

Tolik chci být někomu oddaná, nechat se pomalu svlékat jeho myslí, přitom být pořád oblečená. Kluci v mém věku by chtěli svlékat jen oblečení, a když už se někomu povede rozepnout zip mé myslí, tak ji jen potmají svým nepochopením. Tak kus sebe vkládám do textů a nemám tušení, kdo je vlastně čte. Ono je vcelku jedno, kdo si je přečte. Kdokoliv se mi může podívat do očí a tam si přečíst ještě víc. Tak aspoň píšu pro pocit, že to ventiluju ven.

Na nočním stolku hned vedle nedopitého kafe v hrníčku, který pro mě dávný přítel ukradl, jsou dávno seschlé květiny, které už nemají šanci vykvést a obal od sněžené čokolády. Nedokončené nákresy mi leží všude možně, můj polštář se nepřestává divit, kolik sladkých představ a slz z hořkých zklamání ještě snese, a bojí se, kolik jich ještě přijde. Můj pokoj voní samotou. Na okně mi leží nedočetné knihy a vedle nich jen další uschlé květiny. V mé hlavě je všechen ten chaos tak okázalý, táta věčně pryč nebo nervózní a od doby, co mě máma vyměnila za nového přítele a já od nich utekla, je tak opilá slovy neexistujících činů, ale taky alkoholem, který jí vysává duši z těla až na dno lahve. Už si nevzpomínám, kdy mi naposledy nabídla něco víc než cigaretu nebo

hovor plný prázdných slov. Tak jí už ani nevolám. Jak ráda bych si s někým o samotě vypila kávu a řekla, jak se jeden den cítím tak šťastně zdravá a v zápětí šílím uprostřed noci, když se mé tělo vzbudí, ale můj mysl nechává v moci paralyzáry zvláštních neexistujících lidí a jejich myšlenek. A ráno mě vzbudí hnusní motýli v břiše. Do školy přijít v čas zase nestíhám. *autor v utajení*

A když slunce zapadne, lampy se rozbijí, hvězdy zakryje mlha či sníh, měsíc je v novu a nastane úplná tma, je třeba světlo najít v sobě a sluncem se stát.

-Kamila-

O ÚZKOSTI...

Úzkost je téma, o kterém ne každý otevřeně mluví. Ale v dnešní době, v souvislosti s tím, co se děje kolem nás, se stává velmi aktuálním. Covid, karanténa, každou chvíli jiná opatření.

Samozřejmě covid nemusí být jediný důvod, proč mají v dnešní době lidé v našem věku úzkosti. Jde tam o hodně věcí, ale z vlastní zkušenosti si myslím, že covid se na nás opravdu podepsal.

Seděli jsme strašně dlouho doma za počítačem bez možnosti kontaktu se svými kamarády, bez možnosti jít do školy. Každý den se zdál úplně stejný. Připojíte se na online hodinu a nemůžete najít motivaci, abyste dávali pozor. A po takové době bez kontaktu s více lidmi na jednom místě se vrátit zpět do školy, mezi lidi? To je prostě až šílené. Takže ano, je naprosto normální, pokud se to na vás podepsalo. Nejste totiž sami. I když se vám může zdát, že jste na to sami, že vás nikdo nepochopí, není to pravda. Hodně lidí chápe a zažívá to samé. Ani si toho možná nemusíte všimnout. Ale i ti, co se pořád smějí, mohou trpět uvnitř. Zažila jsem lidi, kteří se mi vysmáli, když jsem jim řekla, že mám úzkosti a panické ataky. Tito lidé si ani neumí představit, jaké to je mít úzkosti, a ani si to nikdy nepředstaví. Mít úzkosti znamená žít ve světě strachu, obav, nejistoty, nebýt si ničím jistý, pochybovat o všem a mnoho dalšího. Teď mluvím z vlastní zkušenosti. Není to lehké a hlavně je se s tím naučit pracovat. Třeba já mám panické ataky, jak už jsem zmínila. Ze začátku jsem nevěděla, o co jde, a dost jsem panikařila. Ta první ataka byla naprosto příšerná. Pro všechny, co to nevědí, je panická ataka chvíle, kdy cítíte jenom paniku. Zrychlí se vám tep, špatně se vám dýchá a máte pocit, že umřete. Může to trvat třicet minut. Měla jsem případ, že jsem to měla asi hodinu a nějaké ty minutky k tomu. Nemusí to mít návaznost na nějakou situaci. Tudiž to může přijít z ničeho nic, ať děláte cokoliv. Nežije se s tím lehce, ale našla jsem způsob, jak si pomoci.

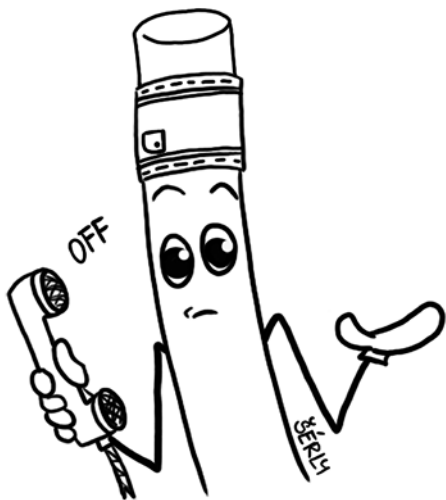
Když jsem obvykle sama, pustím si písničky a vnímám text. Ve škole si stále potřebuji čmárat do sešitu nějaké obrázky, abych dokázala vnímat učitele. Celkově je to ve škole těžší, protože člověk potřebuje zavřít oči, aby se zvládl soustředit. To ale v učitelé vyvolá pocit, že v hodině spíte. Pamatuji si, že si moje učitelka na základní škole neustále stěžovala, proč si kreslím do sešitu matematiky. Myslela si, že nedávám pozor, přitom jsem byla dost napřed.

Doufám, že vám tento článek nějakým způsobem pomohl, a kdybyste se kdykoliv cítili, že jste na to sami, vzpomeňte si, že je tady hodně lidí. Jsou tu buď vaši učitelé, i když chápu, že pro některé z vás není lehké za nimi jít, nebo vaši spolužáci a blízcí, kteří vám určitě pomohou. Upřímně, teď přeji všem, co zažívají tyto pocity, hodně síly a štěstí.

-annie-

IZOLACE OFFLINE 15. 12. 2022

Jak se nezbláznit, když vám 13. prosince hygiena oznámí pozitivní test na koronavirus a vy máte před sebou dva týdny totální izolace s dvěma malými špunty, do toho je vám fakt zle, ale jim jako by energie přibývala? Já si k tomu všemu ještě stříhla jednodenní půst od online světa. Je to výzva. A já ji svolala a zorganizovala, třicet žáků z celé školy se ke mně přidalo, to se nedá hodit za hlavu. Dva kliky a je to, vypnout wifi, vypnout mobilní data, vždyť to je jen jeden den, pohoda. Nebo snad ne?

Zúčastnili jste se letos výzvy Polygrafka offline, anebo vám příležitost okusit si digitální detox na vlastní kůži vůbec nic neříká? Pokud jste odpověděli ano u první části mé otázky, pak mě zajímá, jestli jste vydrželi být offline celý den a jaké to pro vás bylo? Pokud jste odpověděli kladně v té druhé, nabízí se jednoduchá otázka: Kolik času denně strávíte ve společnosti digitálních technologií a jak vám to vyhovuje?

Existují totiž miliony lidí, kteří mezi offline životem a tím online mají určitý balanc (přirozeně existují také lidé, kteří se vůbec v online prostoru nepohybují, šťastlivci). Věnují určitou část svého volného času telefonu či počítači a na jejich fungování v běžném životě to nemá žádný negativní vliv. Pokud ale cítíte, že nyní není řeč o vás, je na místě zpozornět.

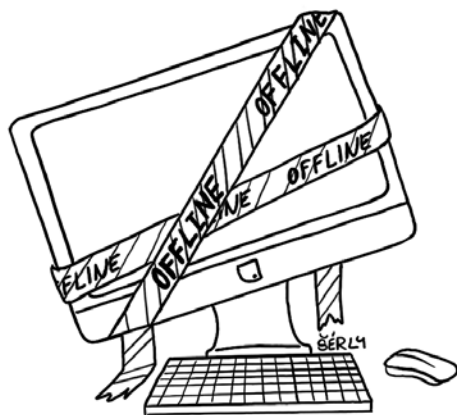
Jak poznáte, že vám digitální technologie přerůstají přes hlavu? Třeba tak, že si nedokážete představit ani jediný den bez nich! Nebo je jejich používání jedním z témat u vás doma. Nebo je váš mobil to první i poslední, co každý den vidíte. Nebo ztrácíte přehled o čase, když jste online, a často pak nestíháte své další povinnosti.

Já jsem už v minulosti podnikla několik kroků v oblasti „digitální hygieny“. Prvním a nejdůležitějším krokem bylo vypnutí notifikací Facebooku, Youtubu a dalších sociálních sítí. Snažím se dodržovat pravidlo, že mobil (ani televize, probůh) do ložnice nepatří. Taky zásadně odmítám nosit chytré hodinky, jelikož moc dobře vím, že nechci být dostupná kdykoli, kdekoli a komukoli. Vlastně si zuby nehty chráním hranice svého offline světa, toho opravdového, reálného světa.

Můj mobil je tak chytrý, že mi ukázal, že průměrně strávím denně u telefonu dvě hodiny. To je takové maximum, které si dovolím (počítač používám převážně k práci). Mimochodem právě toto zrcadlo vám umí nastavit i váš telefon, když vyhledáte aplikaci „Digitální rovnováha a rodičovská kontrola“ (viz obrázky).

S offline výzvou jsem tedy neměla nějak velké problémy, ačkoliv jsem v průběhu toho dne mnohokrát narazila na chvíli, kdy bych automaticky vzala do ruky telefon a 1. vyhledala si potřebnou informaci, 2. pustila si video, tutoriál nebo rozhovor na youtube, 3. objednala si cokoli po internetu, 4. podívala se na předpověď počasí nebo zprávy. Jinými slovy mi výzva ukázala, jak moc se na svůj mobil spoléhám a jak často ho zcela automaticky a nevědomky беру do ruky. A jak to máte s tzv. digitální hygienou vy? Kolik času denně „odevdáte“ online prostoru?

Tímto bych ráda poděkovala vám všem, kteří jste se buď výzvy zúčastnili anebo si vědomě a pravidelně udržujete od moder-

Reakce Eriky Mokré, žákyně třídy 3. S, bezprostředně po výzvě:

„Dobrý den, dnešní offline výzvu jsem kupodivu zvládla, i když jsem myslela, že neodolám pokušení jít na telefon. Abych pravdu řekla, neměla jsem za celý den ani potřebu telefon použít. Ráno v šatně v 6:45 jsem ho vypnula a dala do tašky. Vytáhla jsem ho až po škole a to jen proto, abych zkontrolovala, zda mě někdo nesháněl (telefon nebylo nutné vypínat, jen přístup k internetu, pozn. red.). Na praxi jsem o přestávce s údivem sledovala, jak mí spolužáci celou přestávku sedí a koukají do mobilu... Chvilími jsem se nudila, protože oni byli na mobilech a já tam jen tak seděla. Ale nakonec jsme se společně pustili do řeči a telefony nebyly třeba. Musím se přiznat, že jsem si na praxi na počítači asi na půl hodiny zapnula Facebook, ale to jen z důvodu, že se v naší třídní skupině rozebíralo téma nastávající distanční výuky. A tak jsem se pouze chtěla přidat ke konverzaci a sdělit spolužákům svoje názory. Jinak se mohu pochlubit a zároveň pochlubit, že výzvu jsem dodržela bez jakýchkoliv problémů. Věřím, že to není naposledy, co tuto osobní výzvu využiji.“

ních technologií odstup. V poslední řadě bych chtěla poděkovat digitálním technologiím za to, že nám slouží a že nám zjednodušují život. Díky!

Andrea Bartůňková

M. Král, 3.S / Věci kolem nás

Foto: -Terns-

Kresba: Š. Žďánský, 2.S

KARNEVAL

POLYGRAFKA

NA LEDĚ

7. 3. 2022, 15.00 - 16.30

Zimní stadion Rumburk

S sebou brusle, masku a hlavně dobrou náladu.

VOŠ ražená medaile a mince, Jablonec nad Nisou
- instalace paspart a modelů klauzurních prací
aneb Kam až se dostalo Bezevšeho.
Rozhovor s Šérly o studiu na této
škole a o životě přineseme
v dalším čísle Bezevšeho.

Foto -Šérly-

RYBNÍKOVÝ HOKEJ

**DLOUHODOBÝ TURNAJ
V RYBNÍKOVÉM HOKEJI
O POHÁR ŘEDITELE ŠKOLY**

Ředitel školy pořádá dlouhodobý turnaj pro tříčlenné týmy.

KDE - Zimní stadion Rumburk

KDY - Každé pondělí, začínáme 17. 1. 2022 od 15.00 hodin. Turnaj bude probíhat až do rozpuštění ledu.

KDO - Každý si může sestavit libovolný tým a pojmenovat ho dle svého. Učitelé, mistři a vychovatelé už tým mají - přijďte je porazit.

JAK - Bude se hrát na šířku kluziště, 3 na 3 bez brankáře na malé brány, bez výstroje, možnost střídání. Hrací doba 3x 10 minut hrubého času. Na každé utkání bude dohlížet rozhodčí.

Zájemci, registrujte se u pana Macka do 12. 1. 2022!

Udělej si radost

Dlouhou dobu jsem se vám neozvala, ale teď to je jiné. Dost jsem přemýšlela, o čem bych tak mohla psát. A pak mě to napadlo. Poslední dobou jsem se doma začala věnovat pečení. Udělá to radost nejen mně, ale i mé rodině, což je podstatou, proč to dělám. Mám teď pro vás takový tip, jak si zpříjemnit domácí pohodu a hlavně naplnit své hladové bříško.

Recept na jablkový koláč:

Jablečná náplň:

- 4-5 jablek
- 1/2 lžice skořice
- 2 lžice citronové šťávy
- 125 g třtinového (hnědého) cukru

Těsto:

- 350 g hladké mouky
- 1/2 lžičky soli
- 1 vejce + 1 na potření
- 5 lžic studené vody
- 225 g změkklého másla

Postup:

Ostrouháme a nakrájíme jablka na malé kostičky. Poté přidáme citronovou šťávu s hnědým cukrem a zamícháme. Necháme na hodinu odstát, aby jablka pustila šťávu. Z ingrediencí zpracujeme těsto, které necháme v lednici chladit 45 minut.

Jablka scedíme a šťávu, kterou jsme získali, vlijeme na pánvičku, přidáme lžici másla a uvaříme na karamel. Vrátime se zpátky k míse s jablky, kam přidáme 2 lžice škrobu

a celé to zamícháme. Následovně připravíme kulatý plech, který si potřeme olejem, nebo ho vyložíme pečicím papírem. Větší polovinu těsta vyválíme, vložíme do formy až po okraje a přebytečné těsto odřízneme. Vidličkou párkrát lehce bodneme do těsta, aby nevznikly bubliny při pečení, které nechceme. Na takto připravený plech s vyváleným těstem vsypeme připravená jablka, která polijeme připraveným karamel. Ze zbylého těsta vyválíme dlouhé proužky, které propleteme na vrchu koláče do tvaru mřížky. Potřeme zamíchaným vajíčkem, lehce posypeme hnědým cukrem a necháme péct na 150 stupňů 45 až 55 minut.

Přeju dobrou chuť!

-Třea-

Slepičí ráj

EDOVY SLEPICICE

Jaká vlastně byla inspirace pro tuto ilustraci od Eduarda Hrabala z 1.S? Zde máte krátké vysvětlení celého dění.

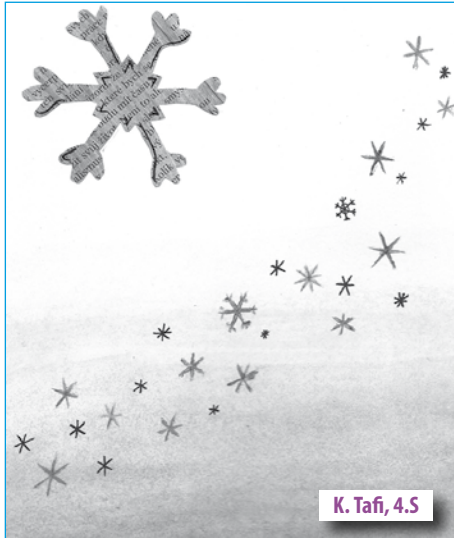
Mám doma slepičí čepici, kterou jsem si jednou vzal na tábor. Když jsem ji občas nasadil na hlavu, seběhly se všechny malé děti a mlátily mě, jenom aby dostaly tuhle čepičku. Kvůli tomu mi děti začaly říkat slepičí muž. Já jsem se rozhodl udělat si celé tričko pomalované slepicemi a tenhle design se mi tak líbil, že jsem se rozhodl namalovat slepice i sem. Tím jsem si celý nápad zopakoval.

-emm-

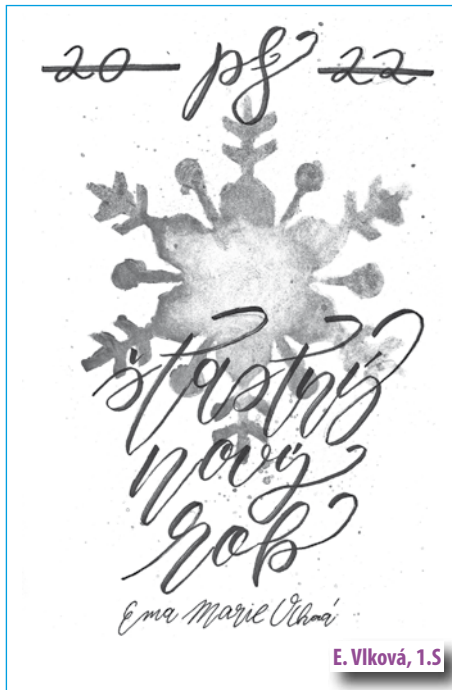

NÁVRH PÉEFKA PŘÁNÍ DO NOVÉHO ROKU

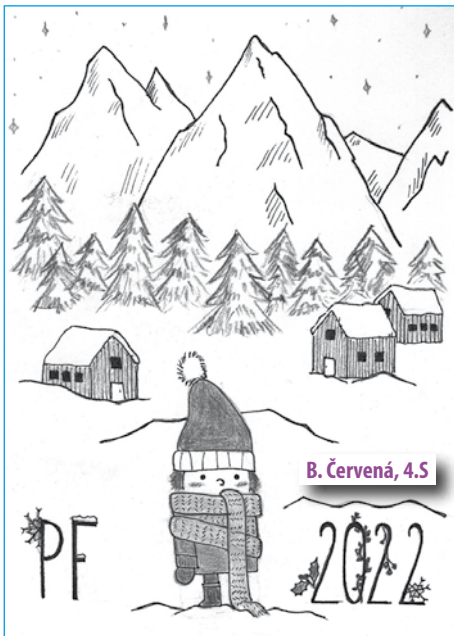
- převedeno do stupňů šedi

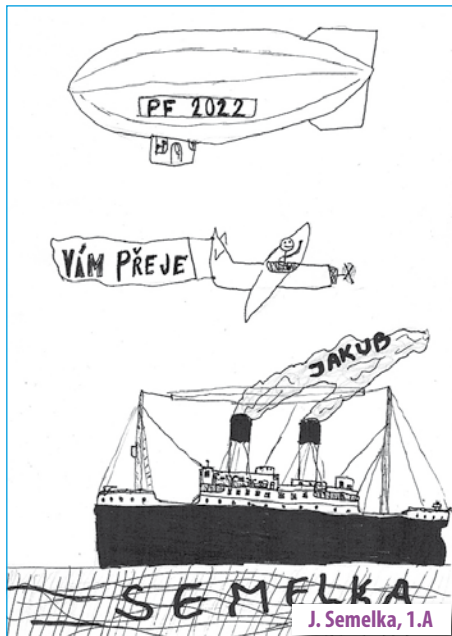
K. Taří, 4.S

E. Vilková, 1.S

B. Červená, 4.S

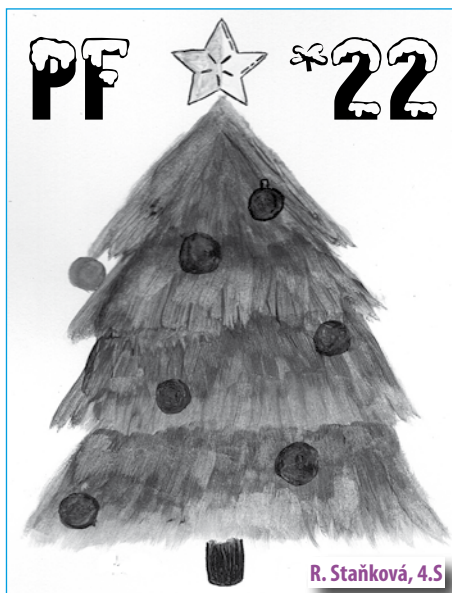
J. Semelka, 1.A

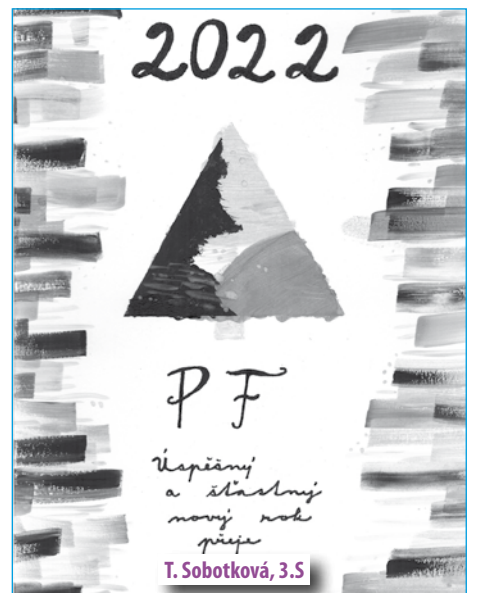
A. Koudelková, 3.S

E. Knotková, 4.S

R. Staňková, 4.S

T. Sobotková, 3.S

Foto: -Šérly-

Nашe věrné čtenáře nacházíme všude!

Na Vánoce se v ateliéru sešla téměř celá redakční rada!

BEZEVŠEH 66

■ **Vydává a tiskne:** SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 400 kusů. ■ **Redakční rada:** Mgr. I. Šabatová (ŠA), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (lo), I. Šabata (iša), Mgr. F. Stojaník (fis), Ing. A. Bartůňková, D. Alešová (Donny), T. Pišová (Wolfe), K. Procházková (Kamila), E. Rigová (Rambo), E. Vlková (emm), M. Horák (MH), A. Krutilová (annie), V. Karásek (Karas), Z. Šelmek (Terns).

■ **Externí spolupráce - kresby:** Š. Makovská (Šérly) ■ **Webové stránky:** R. Liščák ■ **Technické a grafické zpracování:** I. Šabata